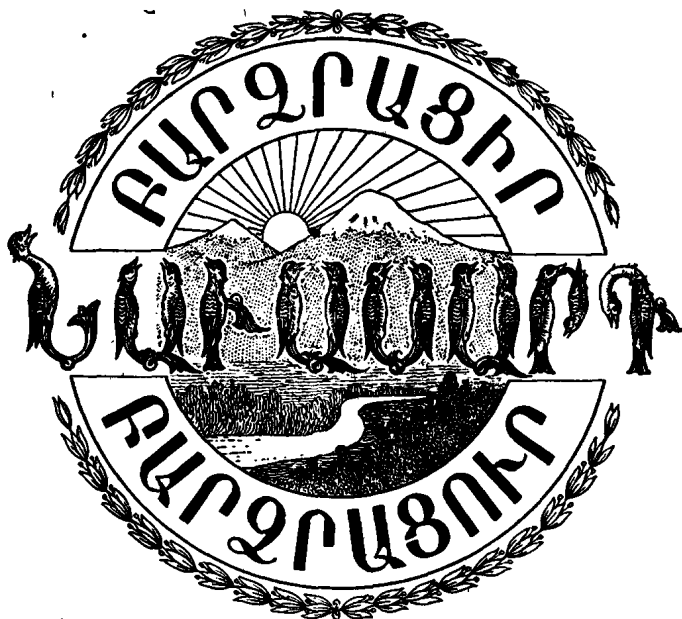

NAVASART

ORGANO DE LA U. G. ARMENIA DE CULTURA FISICA

ՊԱՇՏՈՆԱԹԵՐԹ Հ. Մ. Ը. Մ.-ի

ՓԵՏՐՈՒԱՐ 1956

ADHESIÓN

DANUBIO S. A.

Peletería "Armenia"

SANTA FE 1560

T. E. 44 - 0275

TEX-TRICO

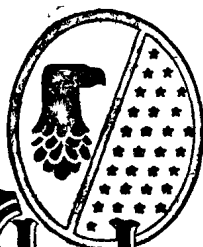
Soc. Resp. Ltda. - Capital \$ 800.000

FABRICANTES DE TEJIDOS

ENGOMADORA DE HILADO

Adminis. y Ventas
LARREA 557

T. E. 48 Pasco 8743
Buenos Aires

EL CISNE

S.R.L.

Stephano

Buenos Aires

Córdoba

«ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՔԱՂԱՔԱԿԱՆՈՒԹԻՒՆ»

Այն «քաղաքականութիւնը» որ սովորաբար կը հասկնանք եւ որ կը վարուի ու կը գործադրուի իբրեւ միջազգային յարաբերութեանց մեթոտ կամ եղանակ, նախապայման չի կրնար համարուիլ ազգի մը կամ պետութեան մը գոյութեան, յարատեւութեան եւ զարգացման:

Աւելին. ամէն տեսակէտով իմաստունօրէն մշակուած քաղաքականութիւնը, նոյնիսկ հովանաւորուած թնդանօթով կամ բիրտ ուժով, դարձեալ մնայուն եւ տեւական ազգակ չէ ժողովուրդի մը գոյութեան:

Եթէ այդպէս չըլլար, աշխարհիս վրայ միայն քանի մը ազգեր գոյութիւն պիտի ունենային, առաջին հերթին Անգլիան եւ Ֆրանսան, որոնք քաղաքականութեան մէջ վարպետորդիներ կը համարուին: Բայց յայտնի է, որ հազարաւոր ազգեր կա՛ն եւ կ'ապրին, որոնք ոչ միայն «քաղաքագէտ» չեն, այլ իրաւունք չունին քաղաքականութիւն վարելու եւ քաղաքականութիւն խաղալու:

Արդէն օրինակներով ցոյց տուինք քաղաքականութեան անհեթեթութիւնները, ինչպէս եւ այն հեղնանքը, որ պատմութիւնն ունի այս միջազգային լարախաղացութեան հանդէպ:

Սակայն հարցը այս չէ՛, այլ ա՛յն թէ հայերս քաղաքագէտ ենք թէ ոչ, եւ ո՞րն է Հայկական քաղաքականութիւնը:

Առանց վարանելու կրնանք ըսել, որ մեզմէ աւելի քաղաքագէտ եւ դիւանագէտ ժողովուրդ գոնէ մենք չենք ճանչնար: Եւ շնորհիւ այդ իմաստուն քաղաքականութեան է որ դեռ կ'ապրինք

1009

59-97

ու պիտի ապրինք, հակառակ պատմութենէն մեզ հասած բոլոր չարիքներուն:

Նախ՝ ձեռական քաղաքականութեան մասին, այսինքն այն քաղաքականութիւնը, որ ընդունուած է իբրեւ միջազգային յարաբերութեանց միջոց մը:

Պարզ է, որ միջազգային յարաբերութեանց այս եղանակը պահած ենք, պահած ըլլալու համար աշխարհային կարգն ու կանոնը:

Այսպէս, ժամանակակից պետութիւն եղած ենք ահեղ Ասորեստանի, աշխարհակալ Հռոմի, հզօր Պարսկաստանի, նոյնքան հզօր եւ նենգաւոր Բիւզանդիոնի եւ ուրիշ շատ մը երկրորդական պետութեանց: Ասոնցմէ իւրաքանչիւրը մեզմէ շատ աւելի դիւանագէտ եւ քաղաքագէտ էին, ու նաեւ շատ աւելի՝ զօրաւոր բիրտ ուժով:

Բայց եւ այնպէս այս հսկայ կայսրութեանց հետ հաշուի կը նստէինք իբր հաւասար հաւասարի, բանակցութիւններ կը վարէինք, քաղաքականութիւն կը խաղայինք մերթ Հռոմ, Տիգրոն եւ Բիւզանդիոն հանդիպելով, եւ փոխադարձաբար: Եւ յաճախ, ասոնցմէ որեւէ մէկը երբ խօսքը չհասկնար եւ սոնքար իր բիրտ ուժով, անվարան ուղմադաշտ կ'իջնէինք զէնք ու զրահով, քաղաքականութեան պակասը լրացնելու համար:

Վերջ ի վերջոյ, Հռոմի երեսուն հազար շաստուածները, իր ճկուն քաղաքականութիւնը եւ իր ահուելի բիրտ ուժը չկրցին Հռոմի կայսրութիւնը կանգուն պահել: Նոյն տխուր վախճանի արժանացան նաեւ Բիւզանդիոնը եւ Պարսկաստանը, իսկ Ասորեստանի տեղն անգամ անկարելի է ճշդել այժմ: Նմանապէս անցան մեր դպուկ աղեղնաւորներն ու նիզակաւորները, ինչպէս եւ մեր հռչակաւոր այրուձին, որմէն կը ստակար Արեւելքը:

Հովը տարաւ նաեւ մեր քաղաքականութիւնը, որ միջազգային ընկալեալ սովորութիւն մըն էր եւ ոչ երբեք հայկական:

Եւ ահա մենք մերկ ու ձեռնունայն կանգնեցինք պատմութեան առաջ:

Այլեւս դատապարտուած էինք մահուան, որովհետեւ զրկուած էինք պաշտպանութեան բոլոր միջոցներէն — անգիր, անգէն եւ անհայրենիք:

Արտաքին կամ միջազգային քաղաքականութիւնը, նոյնիսկ հովանաւորուած զէնքով ու զրահով, անկարող եղաւ ապահովել մեր գոյութիւնն ու տեւականութիւնը: Հարկ էր, ուրեմն, որ դեզրեւ թոյլութիւն նոր, տոկուն եւ հիմնական քաղաքականութիւն մտար որ ընդունակ ըլլար մեզ փրկելու վերջնական ոչնչացումէն:

Ո՞րն է այդ քաղաքականութիւնը, որ հրաշագործ է եւ որուն բնաւ հաշուի չեն առներ միջազգային քաղաքականութեամբ հիացող մեր չտես «քաղաքագէտները»:

Այդ ամենզօր ուժը «Հայկական քաղաքականութիւնն» է, որ մեր էութենէն կուգայ, համապատասխան է մեր ներքին կառոյցին եւ նկարագրին եւ հիմնուած է մեր իմացական, կրօնա-բարոյական եւ գոյատեւելու բարձրագոյն սկզբունքներու վրայ:

Մեր աւանդական եւ իրական պատմութեան, ինչպէս եւ առաւելներու ընդմէջէն կը նշմարուին մեր ճշմարիտ քաղաքականութեան հիմնական սկզբունքները, որոնք մեզ կը հասնին հետեւեալ օղակներով.

Ա.— Հայկ նահապետի եւ Բելի պատերազմով, կը շեշտուի մեր ազատասիրութեան, ինքիչխանութեան եւ արդարադատութեան սկզբունքը:

Բ.— Արա Գեղեցիկի եւ Շամիրամի պատերազմով ի յայտ կու գայ մեր պատուախնդրութիւնը եւ այն սկզբունքը թէ ազգ մը կանգուն է բացառապէս ընտանիքով եւ զայն ունեցողը կրնայ կազմել ե՛ւ ազդութիւն, ե՛ւ հայրենիք, ե՛ւ պետութիւն:

Գ.— Մեր կրօնը կամ եկեղեցին, որ հիմնովին բարենորոգեց մեծն Լուսաւորիչ, ցոյց կուտայ մեր իմացական բարձրութիւնը եւ գերադասութիւնը մեզ ժամանակակից բոլոր ժողովուրդներէն:

Դ.— Մեր այրուբներ, որ ստեղծեցին մեր հոգեւոր մեծագոյն «քաղաքագէտ»ները, Ս. Սահակ եւ Ս. Մեսրոպ, Վրամշապուհի իմաստուն հաճութեամբ, ոչ այլ ինչ է եթէ ոչ հայութիւնը պաշտպանել մի նոր բանակով, որ ըլլայ անհատնելի եւ անմահ: Ու մեր 36 գիրերէ բաղկացած այս նոր բանակը անպարտելի մնաց եւ մեզ պաշտպանեց մինչեւ այսօր:

Ե.— Ունեցանք եւ մեր սեփական դպրոցը, ուր մշակուեցաւ նոր հայութիւնը, նորագոյն զէնքերով:

Ահա՛ այն քաղաքականութիւնը, որ վարած են մեր իմաստուն նախահայրերը եւ որու շնորհիւ ասրած ենք եւ կ'ապրինք:

Ինչո՞ւ միջազգային շուկաներու մէջ փնտռել վաղանցուկ քաղաքականութիւններ, երբ ունինք արդէն այսպիսի տոկուն, մնայուն եւ ամենափրկիչ քաղաքականութիւն մը, որ իրօք մեր գոյութեան հիմը կը կազմէ:

Միայն այս քաղաքականութեան հետեւելով է, որ Սփիւռքի անգէն եւ անհող հայութիւնը կրնայ ինքզինք փրկել:

Ա՛յս է հայկական իրական քաղաքականութիւնը:

ԱՆԱՆՈՒՆ ՎԱՏՈՒԹԻՒՆ ՄԸ

(ԽՄԲԱԳՐԱԿԱՆ «ԱՐՄԵՆԻԱ»ՑԻ)

Մեր բառարաններուն մէջ դժուար է ճշգրիտ բառ մը գտնել որակելու համար Ահորա շարաթաթերթին քառթիւններ հայթայթող Երեսնամասադրին խմբագիր՝ Պերճ Աճէմեանի արարքը:

Կարծիր գործակալութեանց ծախուած եղկելի մը միայն կորսնցուցած իր ուղեղն ու խղճմտանքը, կրնար ափ առնել օտար խմբագրատուն մը, մեր ներքին կացութեան անծանօթ մարդիկ մոլորեցնելու եւ անոնց թուլտուութեամբ նենդութիւններուն կծիկը քակելու համար:

Երեսնամի խմբագիրը սպաներէնով իր ձարտուքները կը համարէ անբարար, եւ կը փորձէ Ահորա-յով դաննք զօրացնել եւ տպաւորել:

Ու առանց խղճահարելու, առանց բոպէ մը անդարդառնալու իր արաքին ծանրութեան, ան օտարին կր ներկայացնէ ինքզինքը որպէս դեմոկրատ ամազրի մը պայքարող խմբագիրը:

Ձի համարձակիր ճիշտը խօսելու եւ յայտարարելու, թէ քուրջի կտորը որուն հրատարակութեան յծուած է, համայնալար օրկան մըն է, որուն էջերուն մէջ միշտ պիտի գտնէք հայհոյութիւն մը Հ. Յ. Դաշնակցութեան դէմ:

Դաշնակցութեան դէմ ճամարտակութիւններ փորձող այս քոթոթը, որ ատեօք էլ Սարկատոր փողոցի Մուրատ սկուսման դուռն չէր գար շուքի մը տակ իր ցաւազար գոյութիւնը պարարտացնելու համար, երբ զգաց թէ իրեն պէտքերու աթոռ չիկար հոն, ցատկեց կարծիր թառերու վրայ:

Հոն այլեւ խմբագիր էր, ծանօթ գրող եւ ամէն ինչ, այս խեղճը, որ կը հաւաստացնէր, ի վիճակի չէ էջ մը ուղիղ հայերէն խմբագրելու:

Ու իրեն շոյալուծ մըի այս ամականները շալկած, այս բարոյական վիճուկը նախճիրներ կը գործէ ահա Հարաւի մեր իրականութեան մէջ:

Կը կատարէ Դաւօներու, Արամեանցներու, Մկրտիչեաններու եւ Եսաեաններու դերը այս ափերուն վրայ:

Կր ստէ, կը զրպարտէ, կր խեղաթիւրէ եւ նացի, ֆաշիսթ, փերոնիսթ եւ անբարոյ անուէր կուտայ շրջանի Հ. Մ. Բ. Մ. ի, անոր Ռամոս Մեխիայի մարգագաշար ներկայացնելով որպէս բոյն փերոնական շարժումի:

Յուզան պատճառ մը ունէր մասնաշուքեան, եւ տակաւին վերեւ յիշուած դաւաճանները գուցէ, բայց մարդ անոնցմէ աւելի վատ, անոնցմէ աւելի հրէշ ըլլալու է, երբ կը ստէ ու կը խօսի ճամարտութեան հակառակ:

Մասնիչը թշնամիին միասակար բայց ազգային ներքին ճակատին վրայ խմորուող շարժումի մը յուրր կը հաղորդէ օտարին, Երեսնամի գրչակր գոյութիւն չունեցող արարքներ եւ շարժումներ կը վերագրէ Հ. Մ. Բ. Մ. ի:

Ու ամէն անգամ, ուրիշներ ալ կը խառնէ իր գարշարանութեանց:

Արժանթինահայ գաղթի պէտք է միտք պահէ թիւ մէկ այս իր թշնամին, որուն քառթեանքը թէ անար տեղական իշխանութիւնը, պէտք էր գրաւէր ու փակէր Ռամոս Մեխիայի Հ. Մ. Բ. Մ. ի մարգագաշար ու հաշիւ պահանջէր անոր օրուան վարիչներէն:

Մտքի հաւասարակշռութեան հետ ամէն պարկեշտութիւն կորսնցնող նենգամիտ մը միայն ընդունակ էր նման հրէշային մտածում մը իրականացնելու համար օտար թերթերու դիմելու:

Եւ երեւակայցէք, որ Հ. Մ. Ը. Մ. ի դաշտը իր շինութիւններով ներկայիս կ'արժէ աւելի քան երկու միլիոն փեսօ, եւ որուն զնման ու յարդարման համար, անխտիր, նրաթական զոհողութիւններ են ըրած թէ՛ աջակողմը եւ թէ՛ ձախակողմը:

Երեւան-ի ցաւազարը այդ մասին չուզեր իսկ մտածել: Իր նպատակը Հ. Մ. Ը. Մ. րը ցրուել եւ անոր ունեցածները փճացնել է:

Այժմ դադողութիւն կ'իյնայ գտնել Հայոց լեզուի մէջ մեր ակնարկած ճշգրիտ անձականը եւ դնել բանասարկուն անունին առջեւ:

Ուրիշ բան կարելի չէր սակայն սպասել նման երիտասարդներէ, որոնք ինկած են գիրենք սխալ ուղիներէ առաջնորդող կարմիր գործակալներու ազդեցութեան ներքեւ:

Երեւան-ի ակոպպիկը դժբախտ մէկ զոհն է այդ շարժումին, իրական համբալ մը, որուն ետին կանգնած ուրիշներ զինք շփացնելով մղած են արածամիջրութիւններու:

Ատով իր յանցանքները եւ մեղքերը շին թեթեւնար անշուշտ, բայց մենք բացատրած կ'ըլլանք երեւոյթ մը:

Մեր քուրջերը օտարներուն առջեւ լուալ փորձող նման վատեր զոհներն են արտաւոր մտայնութեան մը:

Մեր հրապարակագրութիւնը եւ դրսեկանութիւնը չէ ունեցած ու պիտի չունենայ, անկիւն մը անոնց համար, որովհետեւ հողիով այլասերածներ եւ բորոտներ սեղ չունին արուեստի եւ բարոյականի տաճարներուն մէջ:

Մեր հանրային խղճմտանքը նոյնպէս պիտի մերժէ դեղջուկ աթոռ մը այս ձեւ վրիպածներու, երբ օր ցերեկով անոնք կ'ուրանան ամէն ազնիւ շարժում, եւ դեռ երիտասարդ, կը նկրտին կրակի տալ համազգային արժէք ներկայացնող մարզական երիտասարդ շէջօք Միութիւն մը:

Մեղքեր կան մոռցուելիք, եւ ուրիշներ ո՛չ: Անորա-յի Փետր. 10 թիւի սիւնակներուն մէջ գործածուած քութիւնը կը պատկանի վերջինին. այս մէկը պէտք չէ մոռնալ բնաւ:

ԱՐՄԵՆԻԱ

ՑԱԽԱԿՑՈՒԹԻՒՆ

Ազգ. բարերար Տիար Գրիգոր Պերկամալիի մահուան առթիւ կը յայտնենք մեր խորին ցաւակցութիւնը Պերկամալեան գերդաստանին:

Հ. Մ. Ը. Մ. ի ՎԱՐՁՈՒԹԻՒՆ

ՏՊԱԽՈՐՈՒԹԻՒՆՆԵՐ ՄԵՐ ՕՃԱՒԷՆ

Յաճախ այցելած եմ Հ. Մ. Ը. Մ. ի մարդադաշտը եւ տուն վերադարձած հոգևով եւ մարմնով կազդուրուած :

Հաւաքական հայութիւնը կարելի է տեսնել կա՛մ հանդէսութեանց աստն, կա՛մ եկեղեցին եւ կա՛մ Հ. Մ. Ը. Մ. ի դաշտը :

Մեր մարդական Ակումբի մասին շատ է գրուած ու խօսուած , ուստի աւելորդ է նոր ներբողներ հիւսել անոր շուրջը : Բաւական է յիշել , որ այս ակումբը դարձած է համահայկական ժամադրովայր մը , հայկական օճախ մը , ուր , ամէն հայ , առանց խորութեան մուտք կը գործէ հպարտութեամբ :

Այս արդիական ակումբը իր գեղեցիկ շէնքով , յարակից կանանց եւ արանց բաժիններով , ճաշարանով եւ մարզական յարմարութիւններով սիրելի դարձած է մեր համայնքին , մանաւանդ երիտասարդութեան , որոնք խուսնեքա՛մ կուգան Հոն յատկապէս կիրակի եւ տօնական օրերը՝ ապրելու համար հայ հաւաքականութեան քաղցրութիւնն ու հարազատութիւնը :

Այսպէս ըլլալով հարդերձ , ակումբը եւ մարդադաշտը երբեք չկրցին իրենց անունները պարտադրել մեր ժողովուրդին : Այդ բոլորը մեր համայնքին համար պարզապէս Հ. Մ. Ը. Մ. է եւ ուրիշ ոչինչ : Այսպէս , օրինակ :

- Ի՞նչ կ'ընէք այս կիրակի :
- Հ. Մ. Ը. Մ. պիտի երթանք :
- Ձեզի պիտի գանք . երթալիք տեղ մը ունի՞ք :
- Կը ցաւինք . մտադիր ենք Հ. Մ. Ը. Մ. երթալ :
- Հեռախօսեցինք , տունը չէիք : Ոտքով , գլխով ո՞ր կորսուած էիք :
- Ո՛ւր պիտի ըլլայինք որ... Հ. Մ. Ը. Մ. :
- Ուրկէ՞ կուգաք :
- Հ. Մ. Ը. Մ. է :
- Գիտ' , կ'ըսեն թէ նանիկ խաթուն հոգեվարքի մէջ է , ճի՞շտ է :
- Ատ ի՞նչ տեսակ պոչաւոր սուտ է . կիրակի զինքը տեսանք Հ. Մ. Ը. Մ. ... իր չորս թոռնիկներու հետ աւազ կը խաղար :
- Մեղա՛յ , մեղա՛յ... :

Գիտէի , որ մեր Հ. Մ. Ը. Մ. ամէն տարիներու պէս Յուն. 16-էն սկսեալ կազմակերպած է Հայ Արիներու Բանակումբը : Բնական է , կ'ուզէի հետաքըլբըրուիլ թէ ի՞նչ տեսք ստացած է մարդադաշտը եւ ակումբը եւ ի՞նչպէս կ'ընեն իրենց բանակումբ մեր 7-12 տարեկան փոքրիկները : Ուստի , որոշեցի վաղ առաւօտուն երթալ դաշտը : Հակառակ կանուխ ըլլալուն , խճողումը նկատելի էր ամենուրեք :

Կայարանէն դուրս դալով՝ հանդիպած մեքենավարին ըսի .
— Հայկական Ակումբ... :

Նստելու նշան ըրաւ եւ քանի մը վայրկեանէն հասայ մարդադաշտը : Ուրեմն , կը մտածէի , մեր ակումբը չափազանց ծանօթ է , նոյնիսկ պատահական մեքենավարի մը :

Հպա՛րտ էի :
Ահա՛ մեր «Փոքրիկ Հայաստանը» խիտ ծառաստանի մէջ , որ կը սպասէ այցելուներու , որոնք պիտի գան խումբերով , ծերերով , մանուկներով եւ օրորոցներով :

Ամիջապէս նկատելի էր կանոնաւորութիւնը եւ յարդարումը : Մարդական գործիքներէն ոմանք փոխուած եւ նորոգուած էին : Թէնիսի մասին մէջ

քանի մը երկսեռ զոյգեր հազիւ կային: Վարչութեան եռանդուն անդամներէն Խ. Փափազեան, որ միաժամանակ բանակումի բարեխիղճ մատակարարն է, ջրտնաթոր մաքրութիւն կ'ընէր:

Սրահը կերպարանափոխուած էր: Բանակող փոքրիկներու 46 մահճականները, խիտ շարքերով եւ մաքուր վերմակներով, կը վկայէին թէ զինուորական ջրկատ մը կ'ապրի հոն:

Հարցուցի թէ ո՛ւր են փոքրիկները:

— Անոնք առաւօտեան եօթէն ի վեր խաղի եւ մարզանքի են, — եղաւ Փափազեանի պատասխանը:

Իրաւ որ, հեռաւոր ծառի մը շուքին տակ, նստարաններու վրայ՝ շարուած, մարզիչներու հակողութեամբ, մեր փոքրիկները աչք-կապուկ կը խաղային եւ ի՛նչ ուրախութիւն եւ զուարճութիւն:

Երբ մօտեցայ իրենց, միաձայն բարեւեցին եւ շարունակեցին խաղը՝ Միջայէլ Եմէնէճեանի եւ Համբարձում Մասթէոսեանի՝ ցուցմունքներով:

Նստեցի իրենց ջուր եւ ապրեցի իմ ամբողջ մանկութիւնը:

Յետոյ տեղեկացայ, որ Արինբու Բանակումը կը վարեն՝ Պետիկ Թէքեր-տաղիան, Համբարձում Մտոթէոսեան, Միջայէլ եւ Կոռնիկ Եմէնէճեան եղբ.: Սեւտիս Բէօրօղլանեան, Յարութիւն Մատուկեան եւ Միհրան Թօպալպաշեան: Բոլորն ալ վարժ մարզիչներ մարզանքի, խաղերու, զրօսանքի եւ դաստիարակութեան, մանաւանդ բանակումներու ժամանակ:

Հանդիպումի մը ընթացքին, այս նուիրեալ մարզիկները, որոնք իրենց անհատական զործերը թողած եկած էին մեր փոքրիկներուն ծառայելու իրրեւ եղբայր, ծնողք եւ դաստիարակ, հետեւեալ ծանօթութիւնները տուին բանակումի մասին, որ իբրք ինձ զարմանք պատճառեց:

Պարզուեցաւ որ մեր փոքրիկները ամբողջ օրը ոչ միայն ժամանակ եւ միջոց չունին ընելու այն ինչ որ իրենք կ'ուզեն, այլ հազիւ ժամանակունին կատարելու իրենց պարտականութիւնները, որոնք պարտադիր են բանակումի ենթակայ Արինբու համար:

Ահա՛ օրը որ անոնց համար կը սահի լի պատանկանութիւններով, մարզանքներով եւ հանձնքներով:

Նախ՝ ըսեմք, որ արինբրի այս երջանիկ յիսնեակից զինուորական կարգով, բաժնուած է չորս գլխաւոր խումբերու, որոնք կը կոչուին Նշայի Նահապետ, Քաջն վարդան Մամիկոնեան, Գայլ վահաբ և Մեծն Տիգրան:

Ի՛նչ հսկայ գլուխներ, կը մտածէի իւրովի, մեր փոքրիկ արինբու տւելի քան փոքրիկ ամբոխներու վրայ:

Ուստի, անմիջապէ հարցուցի թէ փոքրիկները բան մը կը հասկնա՞ն այս մեծ անուններէն:

Մարզիչները միաբերան պատասխանեցին, թէ փոքրիկները պարտաւոր են իրենց խումբը բնորոշող անձի մասին համառօտ ծանօթութիւններ ունենալ, իսկ չորս խումբերը՝ հաւաքաբար, պէտք է նոյնքան տեղեակ ըլլան թէ ո՛վ են եւ ի՛նչ ըրած են Հայոց այդ ճորս մեծութիւնները:

Ո՞վ դիտէ, եթէ այս փոքրիկները տարբեր բախտ ունենային, թերեւս անոնցմէ ոմանք արժէքաւորէին իրենց անունները՝ նոր եւ ժամանակակից Հայիկեր, Վարդաններ, Գայլ Վահաններ եւ Տիգրաններ ըլլալով:

Սակայն, գոնէ այսբանով միթիթարուինք, որ մեր փոքրիկները որոշ ծանօթութիւններ կը քաղեն մեր փառքերու մասին եւ կ'ապրին անոնց կեանքով ու քաջագործութիւններով:

Առաւօտեան ժամը եօթին, սուլիչի ձայն լսելուն պէս, մեր փոքրիկները,

փոխանակ ծուլանալու հայրիկի եւ մայրիկի փաղաքշահներով, պարտաւոր են, նոյնիսկ քնաթաթախ, անմիջապէս վեր կլլել, տնձամբ ջարդարել իրենց անկողինները, լուացուիլ եւ շուկտական մարզանքներ ընել, եւ յետոյ, հանդիսաւորութեամբ պարզել Արժանթինեան, Ն. Մ. Ը. Մ. ֆ եւ Հայ Արիներու դրօշակները: Ապա՝ առաւօտ, ժամը 9-ին, կը նստին նախաճաշի, նախապէս «Հայր Մեր» ըսելով: Նախաճաշ՝ առատ կաթ, կարագ, անուշեղէն եւ հաց:

Վերջապէս, ահա զազատ ժամը՝ իբր թէ: Սահայն այստեղ եւս ահազին զբաղումներ կան: Ոմբապետները նախապէս զանազան նիւթեր կուտան, որոնց մասին ազատօրէն կրնան վիճիլ, խօսիլ ու տրամաբանել առանց հակիչներու միջամտութեան: Երբ լրանայ որոշուած զազատ ժամը, նորէն պարտականութիւններ՝ այս անգամ՝ դասախօսութիւններ միտքը մարզելու, նկարագիր կազմելու եւ կենցաղավարութեան կանոններ սորվելու: Մէկ խօսքով՝ քաջառողջ մարդիկէն ճշմարիտ մարդ եւ իսկական Հայ պատրաստելու, որոնց մէջ անմիջական ղեկավարութիւնը եւ նախաձեռնութիւնը զարմեալ հակիչ-մարդիկներուն կ'իյնայ: Դաշտային զօրաւոր խաղերէ եւ վազքերէ հոգ, բնական է, ճաշէն առաջ, պարտաւոր են լուացարան երթալ, մաքրուիլ եւ յարգարուիլ՝ պատշաճօրէն սեղան նստելու համար:

Համեղ ու մաքուր ճաշէն յետոյ մէկուկէս ժամ ջուն կամ հանգիստ, որմէ կ'սկսէ հարձեալ խաղեր եւ զանազան զուարճութիւններ մինչեւ չորս եւ կէսը՝ նախընթիքի ժամը: Երեկոյեան ժամը վեցին Ֆիզիքական եւ բարդական

դասախօսութիւններ կամ դրոյցներ: Մէկ ժամ դուստ քայլական մարզանք, որուն նպատակն է վարժեցնել կանոնաւոր տողանջներու:

Երկրոյեան ժամը 7-9 կրկին մաքրութիւն, ապա ընթրիք եւ զուարճալի ժամեր, պատմութիւններ, դրոյցներ, հանելուկներ եւ պատշաճ մանրավէպեր մարդական կեանքէ: Երբեմն շարժապատկերներ, միշտ ջրգրվախցի եւ ուրախ:

Երեկոյեան ժամը ինը եւ կէսին անկողին մտնել՝ դադրեցնելով սպմուկը եւ կողմնակի խօսակցութիւնները:

Նշրարական եւ ծնողական հոգածութեամբ եւ սիրով հսկիչ-մարդիկները միշտ հոն են փոքրիկներու հետ՝ ծառայելու եւ խնամելու նաեւ գիշերը եթէ պէտք դուստուի: Ամէն խմբապետ իր սպանականներով խումբին հետ կը քնանայ, նոյն պայմաններու տակ, միւսեայն իրաւունքներով, ինչ որ դործնական դաստիարակութեան ձեւ մըն է: Եւ Հայ Արիները սիրով եւ կամովին կ'ենթարկուին իրենց ձեռներուն, զանոնք նկատելով իրենց եղբայրը, բարեկամը:

Մտողները բացառապէս կիրակիներ կ'այցելեն իրենց փոքրիկներուն: Զարմանքով իմացայ, որ այս այցելութիւնները այնքան ալ բազմալի չեն տողոց համար, որովհետեւ կը վախնան թէ որեւէ պատճառով կամ առիթով գիրենք տուն կը տանին:

Անոնք ալ տարի բանակող փոքրիկներուն թիւր հագու երեք տասնեակ էր, այս տարի յիսնեակ մը: Ամէն տարի կ'աւելնայ թիւը բանակող Արիներուն, ինչ որ ապացոյց է թէ ծնողները, ամէն տեսակէտով, դժհ են այս բանակումէն, ինչպէս եւ փոքրիկները:

Վճարումը գրեթէ չընչին է, անձ գլուխը՝ երեք հարիւր փեսօ, երեք շաբթուան համար: Ոճանք աւելի նուաղ վճարում կ'ընեն, իսկ տասնեակ մը մանուկներ ձրի են: Նիւթական հոգը իր վրայ վերցուցած է Հ. Մ. Ը. Մ. ի վարչութիւնը, սիրալոյսով կերպով:

Բանակումի երկրորդ շաբաթը, Միութեան նորընտիր վարչութիւնը, նախորդ վարչական քանի մը անդամներու հետ, այցելած են փոքրիկները, նուէրներ տուած եւ ճաշած են անոնց հետ եւ 2500 փեսօ նուիրած են:

Նոյն օրը, կիրակի, Յունուար 29-ին, Ռէն վարդանեան նոյնպէս այցելեց Բանակող Հայ Արիներուն, ներկայ եղաւ անոնց խաղերուն եւ մարզանքին, զրոյցներ ունեցաւ ոմանց հետ եւ ճաշով հիւրասիրուեցաւ, որմէ ետք, մանուկներուն մատչելի կարճ բանախօսութիւն մը ըրաւ Հայ ազգի. Հայաստանի եւ Հայ լեզուի մասին:

Կէսօրէ ետք դաշտը լեցուեցաւ այցելուներով եւ մանաւանդ ծնողներով, որոնք կարօտալին կուզային տեսնել իրենց զաւակները:

Բժշկական խնամքը յանձն աւած է, Տոքթ. Հրաչեայ Յովակիմեան:

Եւ այսպէս, ամբողջ օրը հայկական ուխտագնացութիւն մը տեսայ եւ սպրեզայ եւ երեկոյեան ուշ ատեն, վերադարձայ դահուանակութեամբ:

Թող այնպէս չէն ու պայծառ մնայ մեր օճախը, որ ընդհ. անուկով կը կոչուի Հ. Մ. Ը. Մ.: Նորընտիր վարչութեան այս առաջին ձեռնարկը սպասածէն աւելի յաջող էր:

ԱՅՅՅԵԼՈՒ ՄԸ

ԱՐԻՆԵՐՈՒ ԲԱՆԱԿՈՒՄԻ ՓԱԿՄԱՆ ՀԱՆԴԵՍ

Փետրուար 5-ին, կիրակի, կ. վ. ժամը 18-ին, տեղի ունեցաւ Միութեանս Ռամոս Մեխիայի մարզադաշտին վրայ արիներու ամառնային բանակումին փակման հանդէսը:

Հակառակ աննպաստ օդին, հոծ բազմութիւն մը եկած էր ակոնատես ըլլալու փոքրիկներու կողմէ գործաւրուած մարզական-գեղարուեստական յայտադրին, եւ քաջայերիւլ կատարուած այս ազգօգուտ աշխատանքը:

Յունուար 16-ին սկսաւ բանակումը 46 դայիկներով, որոնք բաժնուած էին չորս խումբերու եւ կը կրկէին հայ հերոսի մը անունը. Հայկ Նախապետ, Մեծն Տրգրան, Քաջն Վարդան Մամիկոնեան եւ Գայլ Վահան:

Այս նշանաւոր դէմքերու շուրջ, մանուկները ստացած էին լայն ծանօթութիւններ, շնորհիւ Հոգչ. Տ. Գուրգէն Մ. Վրդ. Թաճշեանի, որ բազմաթիւ առիթներով այցելած եւ սեղանակից եղած էր անոնց, ընկերանալով նաեւ, դաշտագնացութեան մը, դէպի Էսէիսա:

Մայրերը եւս ունեցան իրենց մասնաւոր օժանդակութիւնը եւ ձօնէն հետաքրքրուելով տարուած աշխատանքներուն, սերտօրէն կապուած մտացին դեկավար մարմնի անդամներուն, բանակումի տեւողութեան ժամանակամիջոցին:

Հոգեւոր հայրերու, պաշտօնական մարմիններու, ծնողաց եւ ազգայիններու այցելութիւնը, մեծ հետաքրքրութիւն ստեղծեցին այս խիստ կարեւոր ձեռնարկին շուրջ:

Մանուկներն ալ ունեցան խանդավառութեան լայն միջոցներ. շարժապատկերի ցուցադրութիւններ, տեղական այլ խումբերու հետ մարզական մրցումներ, զանազան խաղեր, դաշտագնացութիւն ի Էսէիսա եւ անակնկալներ ողեւորեցին զանոնք, եւ բանակումի 21 օրերը անցան աննախընթաց՝ եղբայրասիրական ջերմ միջոցարար մը տակ:

Նախատեսուած ժամուն, ընդհանուր սողանցքով, սկիզբ տրուեցաւ յայտ

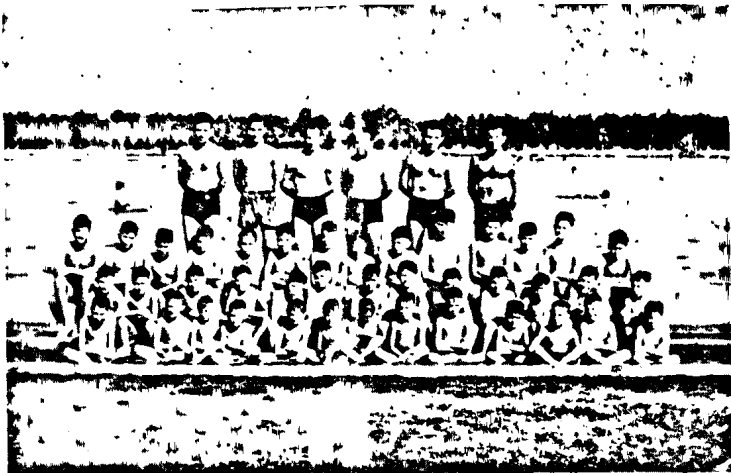
տաղրին, — աւելի քան 46 դալլիկներ, առաջնորդուած արիներու ղեկավար մարմնի կողմէ, զինուորական կարգապահութեամբ, հանդէս եկան, արժանանալով ներկաներու սքանչացման:

Արիներու Մարմնի ներկայացուցիչ՝ եղբ. Միքայէլ Եժմէնէճեանի սրտաբուի խօսքերը դադարաւ մը տուին Չ՛ օրերու բանակուածի կեանքէն: Անկեղծ-

օրէն զրուատեց մայրերու կոյր վստահութիւնը յանձնելու իրենց զաւակները Մարմնի անմիջական հսկողութեան ու պատասխանատուութեան, եւ ունեցաւ անհատանքի խօսքեր բոլոր անոնց համար, որ սիրալոյսով արամազրուեցան այս ձեռնարկի յաջողութեան. — Ձանացինք, ըսաւ, տալ փորձրիկներուն հայեցի դաստիարակութիւն, եւ փորձեցինք կերտել անոնց նկարագրեր մարդկա-

յին առաջինութիւններով, որպէսզի ըլլան այլասէր, վեհանձն, պարկեշտ քաղաքացիներ եւ լաւ հայեր, եւ Միութեանս պատիւ բերող տիպար Հ. Մ. Ը. Մ.—ականներ:

Յաջորդաբար գործադրութեան դրուեցաւ յայտագիրը, որուն մաս կը կազմէին, տողանցք, քայլական մարզանքներ, բազմաթիւ կանչեր, զանազան խաղեր, մանր զաւեշտներ, արտասանութիւններ, եւ այլն:

Հետաքրքիր էր «Բարձրացիր Բարձրացուր» եւ «Նաւասարդ» պաշտօնաթերթին տառերով ցուցադրութիւնը:

Կրակվառի արարողութիւնը եւ փոքրիկներու կրակին շուրջ համախմբումը, մեծապէս տպաւորեց ներկայ բազմութիւնը, որ լրջօրէն հետեւեցաւ գայլիկներու ներկայացումին:

Մաքուր առողջանութեամբ արտասանեցին եղբ. եղբ. Դաւիթ Անմահունի եւ Վահան Անմահունի: Եղբ. Ռատու Փափազեան կատարեց քայլական մարզանքներու ցուցադրութիւն մը, իսկ միջ-խմբական խաղերու մէջ, աւելի յաղթանակներ արձանագրեցին՝ «Հայկ Նահապետ» խումբի անդամները:

Ընդհանուր տողանցքով եւ Հ. Մ. Ը. Մ. ի քայլերգով վերջ գտաւ անակընկալներով լի յայտագիրը, որ արժանացաւ անվերջ ծափերու:

Հոգւ. Տ. Գուրգէն Ս. Վարդ. Թաշնեան դրուատեց տարուած աշխատանքը, շնորհաւորեց արիներու ղեկավար Մարմինը ու գայլիկներու ցոյց տուած կարգապահութիւնը, եւ կոչ ըրաւ, որ ամէն ծնողք եւ ազգային, անվերապահօրէն փարի Հ. Մ. Ը. Մ. ին եւ աջակցի աղբօգուտ ձեռնարկներուն, ու մաղթեց նորանոր նուաճումներ:

Մայրերու կողմէ խօսեցաւ՝ Տիկ. Աճէմեան, եւ յայտնեց իրենց գոհունակութիւնը Արիներու Մարմնի ցոյց տուած հողածութեան եւ սիրալիբ պատ-

բաստակաժուժեանը համար : Շեշտեց ձեռնարկին խիստ կարեւորութիւնը՝ հայապահպանման տեսակէտով :

Առ ի զնահատանք, մայրերը մասնաւոր մրցանակներ նուիրեցին Մարմնի անդամներուն, բանակումի խոհարարին եւ Միութեան պահակ՝ եղբ. Խեչոյի, շնորհակալութիւններ յայտնելով իրենց մատուցած ծառայութեանց համար :

Իր կարգին, Հ. Մ. Ը. Մ. Ի Կեղք. Վարչութիւնը մէկակէտ մտաւ նուիրեց Ղեկավար Մարմնի անդամներուն, եւ յայտնեց իր դոհուանակութիւնը՝ ձեռնարկին յաջողութեան համար : Շնորհաւորեց ժրջան եւ անխոնջ աղաքը, որ 21 օրեր շարունակ, նուիրումի եւ պատասխանատուութեան գիտակից, կատարեցին գեր-զնահատելի աշխատանք մը, որ կը մնայ օրինակելի դաշուժիս կեանքին մէջ :

Գոհունակութեան, զնահատանքի եւ շնորհաւորութեան խօսքերը, հոգեւոր հայրերու, պաշտօնական մարմիններու եւ ծնողքներու, պերճախօս ապացոյցներն են Արիներու Ղեկավար Մարմնին տարած գովելի եւ բացառիկ աշխատանքին :

Ժամը 21.30-ին, «Պահպանիչ»ով վերջ դառաւ բանակումի փակման հանդէսը եւ ներկաները մեկնեցան հողեկան բաւարարութիւն մը ստացած :

ԹՂԹԱԿԻՑ

ՎԻՔԹՈՐ ՀԻԿՈՅԻ "ՓԱՐԻՁԻ ՏԻՐԱՄԱՅՐԸ" ԺԱՊԱԻԿՆԻ ԿՄԱՌՆՈՒԻ

Վիքթոր Հիւկոյի «Նօթքը-Տամ առ Փարիձն ժապաւէնի պիտի վերածուի : Եարժանկարումը պիտի սկսի առաջիկայ դարնան : Դերակատարներն են Ճինա Լօլօպրիճիտա եւ Էնթրի Գուին :

Այս ժապաւէնով շարժանկարի պիտի վերադառնայ նաեւ հանրածանօթ դրազէս ու բանաստեղծ Ժազ Փրէվիւս, որ Մարտէլ Գարնէի «Լէ փորթ» առ լա Նիւիօն սկսեալ, ոտք չէր դրած սթիւտիօներէ ներս :

Ժազ Փրէվիւս անշուշտ դերակատար չէ, այլ Ժան Օրանշի հետ պիտի դրէ անոր սէնարիօն եւ գրոյցը :

ՎԱՍՆ ՀԱՅԱԳԻՏՈՒԹԵԱՆ ԶԱՐԳԱՑՄԱՆ ԱՄԵՐԻԿԱՅԻ ՄԷՋ

Գրեց՝ ՅՈՎՀԱՆՆԵՍ ԳԱՍՊԱՔԵԱՆ

Վեց ամիսներու ծրարութի, խորհրդածութեանց եւ նախապատրաստական աշխատանքէ մը ետք, խումբ մը զարգացած եւ նուիրուած հայեր, (Թիւուով 9) երեւան եկան կենսական առաջադրութեամբ մը, որուն բնոյթին ու նպատակը յայտնուեցան Մարտ 2-ին (1955) տեղի ունեցած հաւաքոյթի մը ընթացքին, Հարվըրտի Համալսարանի Ֆիլիպս Պրուքս Տան մէջ:

ՆՊԱՏԱԿ ԵՒ ԲՆՈՅԹ

Նպատակն է, զարկ տալ ու մշակել հայագիտական ուսումները Ամերիկայի մէջ, զանազան ուսումնասիրութեանց եւ հրատարակութեանց միջոցաւ, ինչպէս նաեւ հիմնել Հայագիտական Ամպիոն մը Հարվըրտ Համալսարանի մէջ:

Այս կազմակերպութիւնը, որ այժմ ծանօթ է Համազգային Հայագիտական Միութիւն անունով, կը կառավարուի տասնըհինգ հոգիներէ բաղկացած Վարիչ մարմինէ մը, որուն ատենապետն է Մանուկ Ս. Եսնկ: Ամէն ոք կրնայ անդամակցիլ այս միութեան շատ փոքր տարեվճարով մը: Իր ուղղութեամբ քաղաքական եւ կուսակցական կապերէ եւ գործունէութենէ հեռու այս միութիւնը կը թուի անհաւատալի, բայց ճշմարիտ իրականացումը ըլլալ երազին բազմաթիւ հայերու, որոնք անձկագին ակնկալութեամբ կը սպասէին այսպիսի կազմակերպութեան մը: Ամէն հայ, որ ջերմօրէն կը հաւատայ, թէ՛ հայ լեզուն ու գրականութիւնը, հայոց պատմութիւնն ու մշակոյթը պէտք է ոչ միայն պահպանուին այս երկրին մէջ, այլ նաեւ՝ մշակուին ու զարգացուին, ուսուցմամբ եւ գործածումով, ոեւէ պատճառ չունի չքաջալերելու այս միութիւնը, կամ իր գործակցութեամբ, եւ կամ իր նիւթական օժանդակութեամբ, քանի որ ասիկա է անմիջական կարիքը եւ նպատակը Համազգային Հայագիտական Միութեան: 300-000 տղարի գոյացումը անհրաժեշտութիւն մըն է, որպէսզի անկէ ոչ նուազ գումար մըն ալ Հարվըրտի Համալսարանի կողմէ յատկացուելով՝ հաստատուի Հայագիտական Ամպիոնը եւ այնտեղ դերուի ամենէն արժանի ղեկավարը, որ պիտի չուշանայ իր պաշտօնին անցնելու, ըստ Հարվըրտի պաշտօնական զեկուցումին, Վաշինգտոնի որ մասին մէջ ալ գտնուի անք:

ԱՌԱՋԻՆ ՀԱՄԱԺՈՂՈՎ

Համազգային Հայագիտական Միութիւնը ունեցաւ իր Առաջին Անդամական Համաժողովը Յունիս 11-12-ին, Քէյմպրիճի Հօթէլ Բրամէնտրին մէջ: Այս Համաժողովին նպատակն էր ընդունիլ եւ վաւերացնել Միութեան սահմանադրութիւնը եւ մասնակցող 75-է աւելի անդամներուն տեղեկացնել անոր ցարդ կատարած աշխատանքները, իրենց բնոյթին ու կարեւորութեան մէջ: Ինչպէս նաեւ յայտնել միութեան ապագայի ծրագրին ու գործունէութիւնը: Հինգ ամսուան կեանք ունեցող այս միութիւնն այժմ ունի աւելի քան 300 անդամներ, որոնք կը գտնուին 18 նահանգներու եւ Միացեալ Նահանգաց մայրաքաղաքին մէջ: Ասոնցմէ հարիւրէ աւելին կը գտնուին Մէսչուսէց նահանգ-

գէն զուրս : Իրողութիւն մը, որ կը ջուցնէ միութեան համազգային նկարագրերը :

Առաջին համաժողովը անցաւ լրջութեամբ, օրինական կանոններու համաձայն, լաւատես միջոցառումներով : Քիչ անդամ հայերս կ'ունենանք ժողովներ, որոնց յատկանիշներ ըլլան վերոյիշեալները : Քերեւս չափազանցութիւն չըլլայ ըսել, որ ասկէ առաջ գոյութիւն չէ ունեցած նմանօրինակ միութիւն մը, նոյն նպատակներով, որուն անդամներուն թիւը աճի. այնքան արագ եւ որոնց մէջ զանազան այնքան զարգացած, լրջամիտ եւ նուիրուած անձեր, եւ որ ներշնչէ այնքան հաստատուն յոյսեր եւ վարակիչ խանդավառութիւն, որքան Համազգային Հայագիտական Միութիւնը :

ՎԱՐԻՉ ՄԱՐՄԻՆ

Համազգային Հայագիտական Միութեան նոր վարիչ մարմինի անդամներն են՝ Մանուկ Ս. Եանկ, ատենապետ. (գասախօս Միջազգային Յարաբերութեանց մասին, ի նորթիսընէ համալսարան), որ իր խանդով եւ աւելնով, իր շատ յամարեալ անաշխարհութեան, մանրակրկիտ ծրարումով եւ անանձնական նուիրումով ճանչցուեցաւ անդամներու կողմէ կարող եւ արժանի ղեկավարութեամբ, Մանուկ Եանկի ստացած մագիստրոս աստիճանի եւ օտանալիք Տօքթոր տիտղոսի ուսումնասիրութեանց նիւթերը առնուած են հայագիտական մարզէն :

Միութեան Ա փոխ-ատենապետն է Տօքթ Արա Աւագեան, որ ծանօթ է ամերիկահայ բազմաթիւ համայնքներու որպէս ինքնօգնութեամբ՝ յոյժ գովելի հայագիտական ուսմանց տիրացած երիտասարդ մը, Ամերիկա ծնած մը, որ կրցած է ինքզինք այնքան զարգացնել : (Ան գործակատար ճարտարագէտն է Վէլիթրօն Ելեկտրական կազմակերպութեան եւ Մեսս. Տիրարթմէնը ավէճուքէյլընի գէսթօնէյլընի բաժնին մէջ Հայերէն կ'ուսուցանէ) : Բ. փոխ-ատենապետն է Ճէք Կիւվէյան (բժշկական-ընկերային խորհրդական, Պոսթոնի հանրային բարեկեցութեան բաժնին մէջ) : Քարտուղարն է Հայկ Տ. Մանուկեան, (Հայագիտական խոր հետաքրքրութիւն ունեցող կարող երիտասարդ իրաւագէտ մը) : Գանձապահն է Ճ. Մարք Պոլիկեան (Սըմբրվիլի գեոլոգիան Մօթոր Սէյլս, Ինքնի նախադաշն եւ բնագիտութեան նախկին ուսուցիչ էմ Այ Թի-ի մէջ, որ նուիրուած եւ փորձառու անձ մըն է ազգային եկեղեցական կեանքին մէջ) :

Վարիչ մարմնի միուս անդամներն են, Գերշ. Տ. Տիրան Արքեպիս. Ներսոյեան, նախկին Առաջնորդ Ամերիկահայոց, Վեր. Ա. Ա. Պետիկեան, Հայ Աւետարանական Եկեղեցւոյ բազմաթիւն հովիւը, փրոֆ. Րիչըրտ Ն. Ֆրայ, Օժանդակ-փրոֆ. Միլթին Արեւելեան Ուսմանց բաժնին. Հարվըրտ Համալսարան, Գրիգոր Վահագնի, Մէսէչուսեց Պօրտ ավէճուքէյլընի անդամ, Զօրագար Սարգիս Մ. Զարդարեան, իրաւագէտ Օրիորդ Զայլէ Թահմիզեան, գասախարակ Յոյակ Ամիրեան, ճարտարագէտ եւ հոգարարձու Հայ Ուսանողական Միութեան, Րիչըրտ Մախասեան, ճարտարագէտ եւ նախկին նախագահ Պոսթոնի հայ ուսանողական միութեան, փրոֆ. Մանասէ Գ. Սեւակ, Բենիվիլանի համալսարանէն, Գ. Սըրբըն Պոզոյեան, Պելմոնթի Դանիէլ Պաթլըր զարոցի տեսուչ :

ՀԱՐՎԱՐՏԻ ԳՈՐԾԱԿՈՒԹԻՒՆԸ

Հարվըրտ Համալսարանի նախադաշն, Նէյթըն Բիւլի ոչ միայն հետաքրքրութիւն ալ նաեւ գործակցութիւն չի ինչպէր միութեան յաջողութեան

և յառաջացման համար: Համալսարանը ունի շուրջ տասը փրոֆէսէօրներ, որոնք կարող են առաջնորդութիւն ընձեռել այնպիսի ուսանողներու, որոնք կը փափաքին Տոքթ. աստիճանի տիտղոս ստանալ Հայագիտական զանազան ճիւղերու մէջ:

Ունենալ բարոյական և իմացական օժանդակութիւնը և բարելաւելութիւնը Ամերիկայի ամենէն հին և բարձր համալսարաններէն մէկուն, Հարվըրտի, և կարելիութիւնը անոր մէջ իսկ հաստատելու Հայագիտական Ամպիոնը, ոչ միայն Հայապահպանման կարեւորագոյն գործին յաջողութեան մեծագոյն գրաւականն է, այլ նաև Հայ մշակութային ու եկեղեցական մնայուն արժէքներուն երևան բերուելովը մեր ազգային արժանապատուութեան տարածման առիթ ու խթան կը նշանակէ. Ահաւասիկ համազգային միութիւն մը, որուն գոյութեամբն ու գործակցութեամբը ամերիկահայեր իրենց գլուխները վեր բռնած՝ արժանի ինքնաճանաչութեամբ մը պիտի ճանչցուին օտարներէն:

ԱՌԻԹ՝ ՆՊԱՍՏԵԼՈՒ

Ահաւասիկ պատեհութիւն և միջոց անոնց, որոնք վատասերման և Հայ լեզուի ու մշակոյթի շարագուշակ կորուստին կարելիութենէն սարսափած կ'աւաղեն և կ'ողբան, որպէսզի իրենց ծառայութիւնն ու օժանդակութիւնը ի սպաս դնեն: Մարդիկ, որոնք «Հայ լեզուի և մշակոյթի պահպանումին և զարգացումին համար ամբողջ ունեցածս» կամ «կենանքս կուտամ» կ'ըսեն. ասկէ աւելի բարեբաւտիկ և յարմար պատեհութիւն չեն կրնար ունենալ իրենց խտէլն ու կոչումը իրազործելու: 300-000 տղարը մեծ գումար է, բայց չմտնանք, որ ամէն մեծ ձեռնարկներ, արժանի ծրագրերնր՝ մեծ գումարներով կ'իրագործուին: Արդէն 3200 տղարի կանխավաճար մը եղաւ համաժողովի ճաշկերոյթի ընթացքին: Կը ծրագրուի այլ տարի շաւարտած շուրջ 50 հազար տղար Հանգանակել: Այս և յաւելեալ այլ գումարները կարելի պիտի ըլլայ գործածել ուսումնասիրական աշխատանքներ կատարելու, անոնց գոյացումէն անմիջապէս ետքը:

Այս նպատակին համար պիտի գործածուին Հարվըրտի մատենադարանին Հայկական բաժնի դրքերը, որոնք թիւով ամենէն մեծն են Ամերիկայի մատենադարաններէն, համալսարանի չըջկայքի բազմաթիւ մատենադարանները, Հայկական մշակութային հաստատութեան մատենադարանը, և ասոնց վրայ աւելցնելով նիւ երթարանակ Հանգուցեալ Տիրատուր Տիբիճեանի 350 դրքերը, ինչպէս նաև նմանօրինակ բազմաթիւ հաւաքածոներ:

ԱՊԱԳԱՅ ԻՐԱԳՈՐԾՈՒՄՆԵՐ

Ուսումնասիրութիւններ և թարգմանութիւններ երևան պիտի բերեն պատմական այնպիսի փաստաթուղթեր, որոնք ուսումնական աշխարհին համար թանկագին վկայութիւններ և անհրաժեշտ բեկորներ պիտի նկատուին և նպաստելու համար ամբողջական ուսմանց: Այսպէս, Հարվըրտի փրոֆէսէօրներէն՝ Բօման Եաքօպըն, սլաւական լեզուներու և գրականութեան մասնագիտէրէն, կը վկայէ, թէ՛ «Հայ լեզուն ու գրականութիւնը Ոսկեղարու ամենէն զօրաւոր կամուրջն են դասական ասանդութեան և արդի խորհողութեան միջև»: Յուցանելով զօրաւոր շարունակութիւնը Հայ լեզուի և գրականութեան, փրոֆ. Եաքօպըն յայտնեց, թէ՛ «ամենէն պերճասօս օրինակը Հայ լեզուի պատմութիւնն է, որ մեծ մասամբ հաւատարիմ մնացած է իր հնդեւրոպական արմատներուն», հակառակ արդի մշակութային ազդակներուն և

ոչ-հերոսական լեզուներու ազդեցութեան: Պարսիկ ուսուցիչ մը, Տոքթ. Ֆէրուզ Քարէմզատէհ, վկայեց թէ հայ արխիւներու մէջէն երեւան բերուելիք փաստաթուղթեր եւ գրութիւններ կրնան թարգմանուելով ծառայել Պարսկաստանի եւ Ռուսիոյ պատմութեանց ամբողջացումին: Այսպէս, հայկական ուսումներ, անհրաժեշտ մաս դառնալու են բոլոր լուրջ-եւ ամբողջական մշակոյթներու պատմութեան, ինչպէս լեզուադէտ փրոֆ. Ճ. Պօնֆանթէ հաւաստած է, Բրինսթընի համալսարանէն:

Ծառակ է անշուշտ, որ Հարվըրտի Հայագիտական դասընթացներուն մէջ գլխաւոր տեղ պիտի բռնէ հայերէն լեզուի դասաւանդութիւնը, որ բացայայտ անհրաժեշտութիւն մըն է հայագիտութեան մարդին մէջ ուսումնասիրութիւններ կատարելու համար:

ՆՈՒՒՐԱՏՈՒՈՒԹԻՒՆՆԵՐ

Արդէն իսկ կարգ մը հայ կազմակերպութիւններ փափաք յայտնած են նրիթական օժանդակութիւն ընձեռնել միութեանս կէտ նպատակ եղող 300-000 տոլարի հանգանակութիւնը լրացնելու համար. այսպէս, Հայ Բարեգործական Ընդհ. Միութիւն, Վարդանանց Ասպետներ, Հայկական Աւետարանական Միութիւնը, Տիթրոյթի Հայկական Մշակութային կազմակերպութիւնը, Ամերիկահայ Ուսանողական միութիւնը: Ասոնք խոստացած են չինայել իրենց նրիթական եւ բարոյական քաջալիրութիւնը Հարվըրտի Հայագիտական Ամպլոնին:

Վաստահ ենք, որ այս յոյժ կարեւոր եւ մեծապէս դնահատելի համազգային ձեռնարկը պիտի ունենայ օժանդակութիւնը եւ գործակցութիւնը ամէն հայու, մասնաւորաբար ամէն ունեւոր հայեր ասպետական նուիրատուութիւններ ընեն այս նպատակին համար, գրեն կտակներ եւ կամ իրենց ունեցած աքժէքուոր պրքերը մասամբ կամ ամբողջովին թողուն համալսարանին:

ՀԱՆՐԱՄԱՆՈՒ ԱՆԴԱՄՆԵՐ

Աչքի առաջ ունենալով այս միութեան անդամներուն անուաները, հետեւեալները մասնաւորաբար աչքառու գտնուեցան որպէս հանրածանօթ անձեր, թէ լոկ հայկական շրջանակներու մէջ եւ թէ նաեւ օտար:

Ուսուցիչներ եւ դաստիարակներ -- Փրոֆ. Մայքըլ Բարբօլիչ, (Ատենապետ՝ սլաւական լեզուներու եւ գրականութեան բաժնին, Հարվըրտ համալսարան), Ռոման Եագոպուր (Փրոֆ. նոյն բաժնին մէջ): Փրոֆ. Ուելլիքըմ Լէնկըր, (Ղևկալար Միջին Արեւելեան Ուսմանց Կեդրոնին, Հարվըրտ Համալսարան), Փրոֆ. Բիչըրտ Ն. Ճրամ, (Օժանդ. դեկավար նոյն բաժնին եւ գրաբարի ուսուցիչ), Փրոֆ. Ծիռլյանօ Պօնֆանթէ, (Լեզուազիտութեան փրոֆ. Բրինսթըն համալսարան): Հայ փրոֆէսօրներ՝ Յ. Յ. Զաղմաքեան (Պատուակալ փրոֆ. բնագիտութեան, Թաֆթց համալսարան), Էմմանուէլ Վարանդեան (Փրոֆ. Անպերէնի, Օհայոյի նահանգային համալսարան), Եղիշ Զրաքեան (Փրոֆ. Իմաստասիրութեան, Նորիխթըրն համալսարան), Փրոֆ. Հրանդ Սէքեհեան (Հարվըրտ Կրճուէյթ Սքոլու ալ Պիւզէնս Էմմանուէլյըն):

Հոգեւորակազմներ -- Գերշ. Տ. Մամբրէ Արքեպօ. Գալֆայան, Առաջնորդ Հայոց Ամերիկայի, Տոքթ. Տիգրան Քասուրի, Նիւ Եորքի Հայ Աւետարանական Եկեղեցւոյ Հոգեւոր Հովիւ, Վեր. Բիւզանդ Ռուպեան, «Մատրէշթըր» Հայ Աւետարանական միութեան (Սրեւելեան նահանգներու), Հոգւ. Տ. Թորգոմ վրդ. Մանուկեան, Հոգւ. Տ. Բարդէն վրդ. Վարժապետեան:

6009

Լեղիմանք, Գրագետներ եւ խմբագիրներ — Համաստեղ, Վահան Բիւրճեան, Շահան Նաթալի, Վահէ Հայկ, Վ. Ս. Վահան, Սամուէլ Ե. Թումաշեան, Պարոտ Նորատ, Յակոբ Գուլամճեան, Ա. Ե. Նազուպեան, Ռուբէն Կալուբ, Տիկ. Արշալոյս Գումճեան, Նոնա Պալաքեան :

Արուեստագետներ — Ռուբէն Գրիգորեան (Երզնահայ), Մանուէլ Թոլիկեան (Նկարիչ), Տիկ. Զարուհի Էլմասեան-Վարդեան (Երգչուհի) :

Իրաւագետներ — Տիգրան Պոյանեան, Յակոբ Ս. Տէրտէրեան (Ընդհ. սպարապետ Վարդանանց Ապեաններու), Րիչարտ Գ. Կրէկըրի (Նախագահ Ամերիկայի Հայ Բարեգործական Ընդհ. Միութեան), Տիգրան Սըմարեան, Գրիգոր Առամեան (Ատենապետ՝ Հայ ներգաղթողներու խորհուրդին), Յովհ. Յակոբեան (Սան Ֆրանսիսքո), Ճորճ Գ. Ժամկոչեան :

Բժիշկներ — Տոքթ. Միսաք Օտեան, Տոքթ. Հէրի Գասապաղ, Տոքթ. Տ. Ա. Պէրպէրեան, Տոքթ. Ազնիւ Իսրայէլեան, Տոքթ. Գարլ Գասապրեան, Տոքթ. Քէնրո Գազանճեան, Տոքթ. Սմբատ Բարեջանեան, Տոքթ. Բէրուլլը Պէլլի :

«Պիզնաւտներ» — Հայկ Գուլամճեան, Էտուրթ Մարտիկեան, Հաժիրը Աթաշեան, Յովհաննէս Տ. Յովհաննէսեան, Ուսիա Երամեան, Տիգրան Մըլըրեան, Յովհ. Պուլ, Ալէքս Փիլիպպոս, Սարգիս Թէրզեան, Զարլը Ղազարոսեան, Հըրմըն Սահակեան, աաԶրիճ Թումաճեան, Պարոտ Սանուքեան :

Հանրային գործիչներ — Դասուար Նազարէթ Պարոտեան, Օր. Էննա Պօղոսեան (քարտուղար Մէսէշուսէցի կառավարիչին), Տիկ. Արաքսի Ղը Վէն եւ այլ հանրածանօթ անձեր, ինչպէս՝ Տոքթ. Վարդէս Մկրտիչեան (քմիագէտ), Արմինէ Տիգրեան (Նիւ Եորքէն), Տիկ. Զայէլ Գարակէօղեան (Նիւ Եորքէն), Ալպէրթ Նալպանտեան (Սան Ֆրանսիսքո), Տիկ. Մ. Տ. Մարտիրոսեան (Ճրէզնո), Տիկ. Նուարդ Ալէքսանեան (Տիթթոյթ), Բօլրթթ Սարեան (Հ. Բ. Ը. Միութեան Վարիչ Գարտուղար), Հայկ Կ. Սարաֆեան, (Ատենապետ՝ Արմէնիւն Սթիւարտնց Էնսօսիէյընի վարիչ մարմնին) :

ՅԱԶՈՂՈՒԹԵԱՆ ՎՍԱՀՈՒԹԻՒՆ

Երբ միութեան մը գործակատար մարմինը կը բաղկանայ այսպիսի անդամներէ, որոնք իրենց առանձին ճիւղերուն մէջ ակնհասոր դիրք մը կը գրաւեն եւ երբ ժողովուրդը միութեանս ունեցածին նման բարձր նպատակներու իրագործման համար չի խնայեր իր նիւթական օժանդակութիւնը եւ բարոյական քաջաբերութիւնը, այդ միութիւնը օժանդակած է յաջողութենէ յաջողութիւն անցնելու, ի խնդիր Հայ լեզուի եւ մշակոյթի պահպանումին եւ զարգացման, որ ազգայականման գործի մեծագոյն ազգակն է :

Օ՛ն, ուրեմն, Ս. Սահակի եւ Ս. Մեսրոպի խնկելի յիշատակին եւ համբուրելի դերեզմաններուն յարգանքի արժանաւոր հուլատիք մը մատուցանենք :

Հ Ա Ս Յ Է Ն Ե Ր

Համազգայինի Հայագիտական Միութեան մասին յաւելիւ եւ ամբողջական տեղեկութիւններ ստանալու համար կարելի է դրիլ Կեղրոնական դրասենեակը, միութեան կամ անոր գործադիր քարտուղարին անունով :

1430 Massachussetts Avenue (Suite 401), Cambridge 38, Mass.
Իսկ անոնք որ կը փափաքին նուիրատուութիւն ընել, կրնան իրենց փոխգիրքը (չէք) գրկել կամ Համալսարանի հայկական ուսման ֆոնտին (Harvard University, Armenian Studies Fund), եւ կամ ուղղակի Միութեան անունով...
(National Association For Armenian Studies and Research).

2. Մ. Ը. Մ. ԱԿԱՆ ԵԱՐԺՈՒՄ

Աք-ՅՖԻ «Ազատ Օր» (16 Դեկտ.) կը գրէ—

Անցնող Կիրակին Հ.Մ.Ը.Մ. ահան շարժումի աննախընթաց օր մը եղաւ Բակապետ: Առաւօտուն Փութպոլի մայր խումբը իր կանոնաւոր մրցումը ունեցաւ ԱէՔի դաշտը, Նէա Ֆիլատելֆիա, Քայօղրէզա խումբին հետ, որմէ պարտուեցաւ: Նոյն ժամուն (10-12) Ֆայիրոյի նորակազմ դասլիկներու վոճմակը իբ հաւաքոյթը ունեցաւ Հին Ֆայիրոյի սկաուտական ակումբին մէջ, ուր դասախօսեց խմբապետ եղբ. Աբրահամ Գոնայեան:

Ճերեկէ վերջ, Աթէնքի մասնաճիւղի կարգադրութեամբ, Աթէնք-Ամարուսի մեր Փութպոլի խումբը արշաւեց Սբաթա, ուր մրցեցաւ տեղւոյն յուսակին խումբին հետ, հաւասար արդիւնքով:

Երեկոյեան մեր պասքէթի մայր խումբը մրցեցաւ Արդոսի դաշտին վրայ, Աթթիքա խումբին հետ, որուն յաղթեց:

Դարձեալ ցերեկէ վերջ, տեղի ունեցաւ Ֆիքսի սկաուտական խումբերուն կազմակերպած սկաուտական հանդէսը, կաթողիկէ հաստատութեան սրահին մէջ, հանդիսականներու մեծ թիւով մը:

Նախազանց եղբ. Ժազ Զաքարեան: Եղան արասանութիւններ, խմբերգներ եւ ներկայացուցեալ թատերակ մը, պատրաստուած եղբ. Դերձակեանի կողմէ: Ոտեցաւ առաջ սկաուտ խմբապետ եղբ. Լ. Գայեան որ ինը սկաուտներու բաժնեց խոհարարի եւ հեծելանուորդի նշանակները եւ բացատրեց թէ ինչո՞ւ Հ.Մ.Ը.Մ. ք ծնողներէն աւելի կը սիրէ անոնց զաւակները եւ ինչո՞ւ կը հետաքրքրուի անոնց սկաուտական դաստիարակութեամբ:

Եղբ. Զաքարեան բեմ հրաւիրեց Հ.Մ.Ը.Մ. ի Երջ. Վարչութեան ատենապետ եղբ. Գ. Սարգիսեանը, որ նախ կարգաց Աղեքսանդրոյ սկաուտներուն տպաւորութիւնները՝ հրատարակուած եզիպտահայ թերթի մը մէջ Յունաստանի Հ.Մ.Ը.Մ. ի գործունէութեան աննշութեամբ, եւ յետոյ խօսեցաւ սկաուտի գծի նպատակներուն մասին: Կենդանի օրինակներ տուաւ Հայ սկաուտներու ազգօգուտ գործունէութենէն Պոլսոյ, հայրենիքի եւ Յունաստանի մէջ եւ բացատրեց սկաուտի գծի բարձր դադափարականը:

Յանուն Երջ. Վարչութեան շնորհաւորեց եղբ. Ա. Գոնայեանը, աքէլլա եղբ. Կ. Ճամուզեանը եւ փոխ-խմբապետ եղբ. Ս. Սեւտաեանը իրենց տարած գնահատելի աշխատանքին համար:

Հոս պէտք է յիշատակել որ Հ.Մ.Ը.Մ. ի Ֆիքսի մասնաճիւղը Ուրբաթ երեկոյ հրաժեշտի հաւաքոյթ մը կազմակերպած էր իր ակումբին մէջ մարզիկ եղբ. Ոսթակ Հաճի Պօղոսեանի Յունաստանէն մեկնումին աւիթով: Ներկայ էր Հ.Մ.Ը.Մ. ի Երջ. Վարչութիւնը: Ոտեցան եղբայրներ՝ Գ. Սարգիսեան, Դ. Դանիէլեան եւ Վ. Գալայճեան: Յանուն Երջ. Վարչութեան ատենապետ եղբ. Գ. Սարգիսեան, գնահատանքի վկայական մը տուաւ եղբ. Ոսթակի իսկ պասքէթի մայր խումբի խմբապետ եղբ. Սերգօ Իսկահատեան վարչութեան եւ խումբի ն կողմէ ոսկեգօծ նշանակ մը նուիրեց եղբ. Ոսթակի:

Ահա ամփոփ տողերու մէջ Հ.Մ.Ը.Մ. ի կենսունակ երիտասարդութեան ձրկօրեաց գործունէութեան մէկ պատկերը:

ՄԱՐԶԻԿ

ՀԱՅ ԳԻՏՈՒՆՆԵՐ՝ ԽՈՐՀ . ՄԻՈՒԹԵԱՆ ՄԷՋ

Սորհ. Միութեան մէջ հայկական ծաղում ունեցող բազմաթիւ դիտուններ կան. մեծ մասը՝ բնագէտներ կամ կենսաբաններ են:

Ձղային դրութեան ուսումնասիրութեան մէջ նշանաւոր են Լեւոն Օրբելի, Սալատուր Կոչոտյան երգաս հասրաթեան, Ն. Սիսակեան: Համամիութեան կան Իժնական Ակադեմիային թղթակից անդամ է Ս. Պաղտատարեան, որուն զեկազարութեամբ կը մշակուին շոգարձակումներու միջնոցով ախտահանչման եւ բուժման բոլորովին նոր մեթոտներ:

Համախորհրդային համբաւ ունեցող դիտուններ են նաեւ Հայաստանի մէջ ապրողները.— Վիկտոր Համբարձումեան՝ աստղագէտ, Արտեմիս եւ Արաահամ Ալիխանեան եղբայրները՝ որոնք զոգովիք ճառագայթներու ուսումնասիրութեամբ կը զբաղին, բժշկապետ Լ. Յովհաննէսեանը, բնագէտ-մասթեմատիկոս Վ. Շիխազարեանը:

Գիտութեանց Ակադեմիայի Փելիսոփայութեան Ինստիտուտի փոխ-տնօրէնն է Փրոֆ. Յ. Ա. Ստեփանեան: Նոյն Ակադեմիային իրաւաբանական դիտութիւններու բաժանմունքին մէջ կայ — թղթակից անդամի Հանգամանքով — Ա. Ս. Սալատուրեանը:

Լեզուագիտութեան մէջ համբաւ շահած են Ս Գ. Բարխուդարեան, Ռ. Ի. Աւանիսեան, Ռ. Ս. Բուդաղեան, որուն կազմած «Ռուս Լեզուի Գերականութիւնը», երկհատոր, (ձեւաբանութիւն եւ շարահիւստութիւն), Սորհ. Միութեան բոլոր դպրոցներուն մէջ ընդունւած է իբրեւ դասագիրք:

Իսկ Յովսէփ Սրբելին տնօրէնն է Լենինկրատի նշանաւոր Թանգարանին. մասնագէտ է Մերձաւոր Արեւելի ժողովուրդներու մշակոյթի պատմութեան: Կը զբաղի նաեւ պեղումներով:

Ինչպէս կը տեսնուի հայ մտքի մարդերը կը յայտնուին աւելի դիտական մարզերուն վրան:

Հազուադիւտ են զուտ գրականութիւն մշակողները:

Ե Ր Գ Ի Ծ Ա Ն Ք

ՊԵՐԼԻՆԻ ՌՈՒՍԱԿԱՆ ՄԱՍԻ ՄԷՋ

Երկու դերմանուհիներ իրար կը հանդիպին փապուղիի (մեթրո) մէջ. սովորական բարեւէ վերջ, անոնցմէ մէկը կը հարցնէ.

- Ամուսինդ ո՞ւր է. երկար ժամանակ է որ տեսած չունիմ:
- Սեղծը անկողինն է, ծանր թոքապատէ բռնուած:
- Փա՛ռք Տիրոջ, կը պատասխանէ միւսը, կը կարծէի աւելի ծանր բան մը պատահած ըլլար...

ՀԱԻԱՆԱԿԱՆ ՈՂՈՐՄՈՒԹԻՒՆ

Տանիմարքացի մը կը ըջլի Փարիզի պողոտաներէն, լաւ հաղնուած անձ մը կը մօտենայ եւ ողորմութիւն կը խնդրէ:

— Ինչո՞ւ չէ, կը պատասխանէ, բայց քանի որ օգնութիւն կ'ուզէք, գոնէ փափկանկատութիւնը ունեցէք զխարկնիզ հանելու:

DAVASART

AÑO 3, N° 33

FEBRERO 1956

BUENOS AIRES

LA Humanidad, que, en su recién pasado ciclo evolutivo había alcanzado su más depresiva inmersión en la materia debe empezar ya, a ascender por la curva espiritual, en ese perenne quiebro de ondas en que a lo largo de los tiempos marcha el progreso humano.

En los finales del anterior período, hasta lo que llamáis la ciencia, totalmente materializada, no sirvió, en gran manera, sino para sutilizar ese epicureísmo del sentido que se llama confort; o para llegar, de refinamientos en refinamientos, hasta embotar las sensaciones, aflijidas de goces, enferma de tristeza de hartazgos; o para acrecentar el letalismo del odio, proporcionándole medios de agredirse en guerras y hecatombes.

Después de bajar tanto, al punto de ser la angustia y la inquietud la norma psíquica de nuestras civilizaciones, ya debemos estar comenzando a ascender. Si sentís, jóvenes, o mejor dicho, presentís la verdad de lo que afirmamos, no nos será difícil hacernos comprender la indispensabilidad de transformarnos de modo que podamos ser peones aptos para ese gran impulso constructivo que adviene, en forma

de que logremos hacerles, los que vamos por delante, más suave la subida a los que vienen por detrás. Para ello, es preciso comprender. Comprender una verdad, ya es colocarse en aptitud de sentirla; y sentir la verdad ya es colocarse en aptitud de ejecutarla. Limpiad los lentes de vuestro metnal, de modo que no quede en ellos ni la más leve empañadura de una anterior orientación. Ya que sois jóvenes, esto es, hombres nuevos, obrad como tales, como hombres nuevos, como conciencias en que hay nada

escrito. Así, poneos en capacidad de conocer lo que sois y en donde actuáis. Haced con vosotros lo que el campesino con el surco. Quitad las malezas os-

curecedoras para que os bañe el sol de la verdad. Con el rayo de sol, vibrarán vuestros gérmenes; y los gérmenes en vibración serán por fuera más tarde flor y fruto. Rayo de sol: ¡idea! Germen despierto: ¡corazón! Tallo que brota: ¡amor!

Procuremos comprender; que después de comprender, sentiremos; y después de sentir, floreceremos.

EDITORIAL

blendon, suburbio de Londres—, los de Forest Hills (Estados Unidos) y los de Australia; los campeonatos de Rolland Garros (Francia), Roma y Hamburgo se realizan sobre canchas de ladrillo.

En los Estados Unidos, Inglaterra y otras partes del mundo se han constituido canchas de cemento, las cuales tienen la ventaja de no requerir más cuidado que el de su limpieza aparte de eso, sobre las canchas de cemento se puede desarrollar un juego mucho más rápido que sobre cualquier otro tipo de cancha.

En nuestro país la competencia más importante es la denominada Campeonato de la República Argentina, que se realiza anualmente en Buenos Aires en canchas de ladrillo. Dicho campeonato es el más importante de la América del Sur y tiene resonancia mundial, pues los jugadores que logran adjudicarse el tan codiciado título se consagran definitivamente.

Aparte de las competencias mencionadas, debemos destacar también la disputa de la copa "Davis" y la copa

"Wightman" la primera de estas competencias es para caballeros solamente y la segunda está reservada exclusivamente para las damas.

En la copa "Davis" se miden equipos de todas las naciones del mundo y el vencedor de la prueba adquiere automáticamente el derecho de jugar la final al año siguiente en su propio país.

En la competencia por la copa "Wightman" sólo participan los equipos femeninos de Inglaterra y Estados Unidos.

En América del Sur existe un premio similar a la copa "Davis" que se denomina copa "Mitre", y otro para menores llamado copa "Patino".

El tenis es un ejercicio atlético sano y fácilmente accesible para todos. Su extraordinaria difusión es la mejor prueba de lo atractivo que resulta tanto para quienes actúan como simples espectadores o como activos cultores de su práctica es el deporte más asiduamente practicado por la gente culta y se juega siempre con alto espíritu de nobleza deportiva, característica que lo enaltecen y contribuyen constantemente el número de sus entusiastas cultores.

Puede considerarse como uno de los deportes más completos y es, quizás, el más adecuado para desarrollar la rapidez visual, las reacciones y coordinación muscular y las decisiones instantáneas y precisas, sin vacilación ni titubeo.

Pasada la etapa inicial o de aprendizaje, el jugador no deberá considerarse ya principiante, pero para superar esa etapa es preciso sentir gran cariño por el deporte y hacer gala de gran voluntad y paciencia, pues la práctica asidua es una de las condiciones de mayor importancia.

Todo principiante extraerá utilísimas enseñanzas presenciando buenos partidos de tenis, disputados por los

Ahora!
Mercedita.

"EL PORVENIR"
 Presenta en su
"NUEVO ESTUCHE"
 los famosos

**HILOS y
 SEDALINAS**

Tomasito

VENTAS
 ÚNICAMENTE
 AL POR
 MAYOR

M. Chobokidion e hijos
 ARGENTINA 417 - 66 - 8864

LA TECNICA DEL "LAWN-TENNIS"

INTRODUCCION

Quien desea investigar los orígenes del atractivo y emocionante juego denominado "Lawn-Tennis" deberá remontarse hacia los lejanos días del año 1874, en que un mayor inglés llamado Wingfield introdujo en Inglaterra un juego que él denominó "Sphairistike", y del cual se ha derivado el "Lawn Tennis" actual, o tenis en su forma castellanizada.

El mayor Wingfield no imaginó seguramente que su juego llegaría en un lapso muy breve, a lograr una acogida tan entusiasta como la que tuvo; en efecto, doce meses después de la introducción de este juego en Inglaterra, el famoso Marylebone Cricket Club lo incluyó entre sus deportes favoritos. El nombre de "Sphairistike" fué reemplazado por el "Lawn-Tennis", que es el utilizado actualmente para denominar a este popular deporte.

Como era lógico, conforme el juego se fué extendiendo y popularizando, sin indicaciones fijas que lo reglamentaran, ocurrió que en determinado momento podía decirse que cada club o agrupación jugaba al tenis a su manera; esto como es natural se impuso la adopción de reglas fijas. En 1875 se publicó un reglamento del tenis que tuvo poca duración; de todas partes llegaban indicaciones para que se subsanaran las fallas que presentaba y propuestas de cambios e inclusión de nuevas reglas. A través de sucesivas modificaciones se llegó a la reglamentación actual reconocida y aceptada por todas las asociaciones de tenis. En esta reglamentación se incluye en sí, las dimensiones de los diversos elementos utilizados en el juego (cancha, pelotas, etc.), cosa que se verá más adelante.

En el mismo año 1875 el mundial-

mente famoso "All England Lawn Tennis and Croquet Club", de Wimbledon, construyó una pista o cancha para la práctica del tenis, fué allí donde, en realidad, nació el tenis que conocemos y practicamos en la actualidad. Dicho club mantiene y acrecienta constantemente su prestigio pues, allí se enfrentan anualmente los jugadores más destacados del mundo; el tenista que resulta vencedor en esa magna prueba obtiene el título mundial que conserva hasta que un nuevo campeonato hace surgir una nueva estrella del deporte.

El primer campeonato —sobre cancha de césped— se llevó a cabo en el año 1877; en esa época se modificaron y ampliaron las reglas del juego y asimismo hubo un cambio referente a las pelotas, que determinaba que debían ser neumáticas y forradas con paño.

En la literatura del deporte pueden hallarse diversas referencias sobre la procedencia real del tenis. Entre otras cosas se afirma que el hecho de que el mayor Wingfield haya dado al juego el nombre de "Sphairistike" confirma su suposición de que el juego se practicaba en la antigua Grecia y en Roma.

El primer campeonato en Wimbledon contó con la participación de veintidós jugadores, cosa que, para aquella época, resulta una cifra fabulosa. Actualmente, dicho club reúne una cantidad de jugadores que sobrepasa a los 600 ó 700 inscriptos para las diversas pruebas.

El tenis se juega en todas las latitudes y en todos los países, y sobre diferentes tipos de canchas. Las canchas de césped (que, dicho sea de paso, son las que dan su nombre al juego, pues la palabra inglesa lawn significa césped), sobre las cuales se juegan los campeonatos de Inglaterra —en Wim-

**FABRICA DE TEJIDOS
DE ALGODON**

T E X T I L

M U R A D

de Miron Loomian

VICTORIA 701

Hurlingham F.C.N.G.S.M.

cultores más destacados del deporte; obsérvese con atención la táctica y el estilo de éstos. Es, asimismo, muy recomendable ponerse al comienzo en manos de un profesional; por su intermedio se compenetrará el principiante de la técnica de esta hermosa actividad deportiva y se disfrutará plenamente el placer sin igual que depara su práctica y se recogerán los beneficios en forma de vigor muscular y espiritual.

LA CANCHA DE TENIS

La cancha de tenis tiene la forma de un rectángulo dividido en dos partes iguales por medio de una red tendida entre dos postes.

La práctica ha demostrado que el mejor emplazamiento para una cancha de tenis es el que ubica la cancha con orientación de norte a sur; con ello se logra que el sol no dé de frente a los jugadores sino que su luz les da de costado. No debe haber junto a la cancha ningún objeto que proyecte su sombra sobre la misma, puesto que ello resultaría sumamente molesto para los jugadores.

Para trazar una cancha de tenis debe disponerse de un terreno que mida aproximadamente 36 por 18 metros; en estas dimensiones se incluye el espacio libre que debe quedar alrededor de la cancha propiamente dicha. Esta tiene 23,77 metros de largo (78 pies)

por 8,23 metros (27 pies) de ancho.

La red divide transversalmente la cancha en dos partes iguales, y desde la red a las líneas de servicio hay una distancia de 6,40 metros (21 pies). La línea central o línea central de servicio debe tener un ancho de 5 cm. divide longitudinalmente a la cancha en dos partes iguales. Las líneas de base limitan la cancha de tenis por sus extremos y pueden tener un ancho de 10 cm. Todas las demás líneas de la cancha debe tener un ancho que no sea inferior a 2,5 cm. ni superior a 5 cm.

Las líneas laterales interiores paralelas a la línea central y distanciadas 8,23 metros entre sí, forman los costados de la cancha individual o sencilla; paralelamente a las líneas laterales interiores y a una distancia de 1,37 metros de ellos, están trazadas las líneas laterales exteriores que limitan la cancha doble por los costados.

Las canchas de servicio son los espacios que, a cada lado de la red, quedan determinados por ésta, la línea de servicio y las líneas laterales. La red está fijada a dos postes empleados a una distancia de 0,91 metros de las líneas laterales exteriores (hacia afuera de la cancha). La altura de estos postes es de 1,06 metros que determina asimismo el alto de la red a la altura de los postes; en el centro, la red tiene una altura de 0,91 metros.

El piso de la cancha puede ser de césped, de ladrillo, de cemento o de madera. Las más difundidas en todo el mundo son las de ladrillo.

ELEMENTOS DE JUGADOR

Ocupa el primer lugar entre los elementos del jugador de tenis la raqueta, que consiste en un marco ovalado de madera con un mango; de borde a borde del marco de madera están tendidas las "cuerdas" de la raqueta, que forman un enrejado que recibe el nombre de "encordado". Con

esa parte de la raqueta se golpea la pelota. La raqueta debe ser motivo de la más cuidadosa selección; quien no esté en condiciones de juzgar por sí mismo la calidad de una raqueta, procederá con cordura haciéndose aconsejar por un profesional o por un jugador avezado.

El peso de la raqueta y el grosor de su mango deben ser los que convengan al que ha de utilizarla. El peso más conveniente y aceptado en las raquetas para damas oscila entre 240,2 gramos y 368,5 gramos (12 y 13 onzas); para caballeros, el peso de la raqueta va desde 368,5 gramos (13 onzas) hasta 396,9 gramos (14 onzas) o 411 gramos (14 1/2 onzas).

Los detalles más importantes que se deben tener en cuenta al elegir una raqueta son su encordado y el equilibrio de la misma. Por equilibrio de la raqueta se entiende que no debe pesar exageradamente en la cabeza con relación al mango ni éste debe ser pesado con respecto a la cabeza. Para determinar si la raqueta está bien equilibrada se la toma por la mitad como para que quede en libertad de oscilar y poder apreciar así si uno de los extremos desciende indicando que pesa más que el otro.

El marco de la raqueta no deberá estar revirado ni curvado, cosa que podrá verse observando la raqueta de perfil; esas condiciones del marco pueden producirse después de estar la raqueta en uso, por lo que se recomienda mantenerla, mientras no se la utilice, colocada en su correspondiente prensa y dentro de la funda protectora.

El encordado debe ser fuerte y elástico; las cuerdas han de estar bien tensas. Las cuerdas más convenientes son las de tripa o las elaboradas con fibras sintéticas, tales como las de Perlon, etc. Estas cuerdas sintéticas tienen gran aceptación y se difunden cada

FOTO

A P O L O

ESTUDIO

CORDOBA 4671 T. E. 54-8147

día más, pues tienen la ventaja de ser completamente insensibles a los cambios atmosféricos y no requieren ser barnizadas para mantenerlas en debidas condiciones; por eso son recomendables en especial para el principiante.

La raqueta debe ser objeto de cuidados especiales a fin de que se conserve en buen estado. No es conveniente utilizarla en los días excesivamente húmedos.

La pelota de tenis reglamentaria debe ajustarse a las siguientes características principales y a otros detalles técnicos que estaría fuera de lugar enumerar aquí: Su diámetro debe ser mayor de 63,5 mm. y menor de 66,7 mm. (2 1/2 y 2 5/8 pulgadas); debe pesar más de 56,7 gramos y menos de 59,5 gramos. Si se la deja caer una altura de 2,54 metros (100 pulgadas) sobre una superficie de concreto, deberá rebotar hasta una altura mayor de 134,6 cm. y menor de 147,3 cm. (53 y 58 pulgadas). La superficie exterior de la pelota de tenis debe ser completamente lisa y sin costura.

El resto del equipo del jugador de tenis lo constituyen la prensa y la funda protectora para la raqueta y las zapatillas de goma, blancas, sin tacón. La indumentaria masculina consiste en pantalón blanco (largo o corto), camisa también blanca, con mangas cortas, y un pullover de lana del mismo color. Las damas visten blusa y shorts blancos o bien un vestido blanco no muy largo.

(Cont. en el próximo número)

UNA PLAUSIBLE INICIATIVA

LA COLONIA DE VACACIONES DE LA U.G.A.

Ha resultado una plausible iniciativa, la decisión de la Comisión Directiva de la Unión General Armenia de Cultura Física, al instalar en su campo deportivo un campamento de veraneo para los niños de la colectividad.

Una vez efectuado el anuncio correspondiente, han sido numerosos los padres quienes han inscripto a sus hijos a dicho campamento, dado la seriedad y su eficaz organización.

El domingo 15 de enero a las 16 horas, las instalaciones deportivas de la U.G.A. se vieron colmadas del alborozo y la alegría infantil. ¡Había llegado el día ansiado! Mientras los niños eran ubicados a sus

respectivos lugares, el director del campamento, reunió a los padres, a los efectos de compenetrarlos sobre diferentes aspectos de organización. Luego señaló el plan pedagógico a seguirse para la educación integran de los cadetes. A su vez solicitó la colaboración de los presentes, para que los padres y la U. G. Armenia, aunados, coordinen sus esfuerzos para la labor educativa. Llegó la hora de las despedidas y no faltó la emoción de algunas lágrimas.

Lunes 16 de enero, primer día en el campamento. El doctor Horacio Hovagimian, médico de la entidad efectuó un examen minucioso a cada niño y dió las indicaciones necesarias para cada caso: calcio para unos, vitaminas para otros, tónicos para el apetito, etc.

En los veinte días que duró la colonia, no faltó la asesoría espiritual de los Reverendos Padres Tashdjian y Mehrabian.

Fué un grato acontecimiento, la visita de la Comisión Directiva de la U.G.A., con todos sus miembros. En esta ocasión durante la cena, en nombre de dicha comisión hizo uso de la palabra el vicepresidente, señor Artasches Sarkissian quien elogió la magnífica organización del campamento y la disciplina de los "Uguitas". Al finalizar la cena, por gentileza del señor Gregorio Ghergherian, se brindó a los niños una película en colores y otra de largo metraje.

Otro simpático acto constituyó el día 28 de enero, en ocasión del cumpleaños de uno de los niños. No faltó la acostumbrada torta con sus velitas ni los deseos de un feliz cumpleaños.

Fué elogiosa la labor de los señores Bedik Tekirdaglian, Hamparzum Mateossian, Karnik Gemenetzian, Avedis Keuroglianian, Mikael Gemenetzian, Mihrán Topakbachian y Harutiun Zarukian que estuvo bajo su cuidado la dirección del campamento.

ALIMENTACION DEL ATLETA

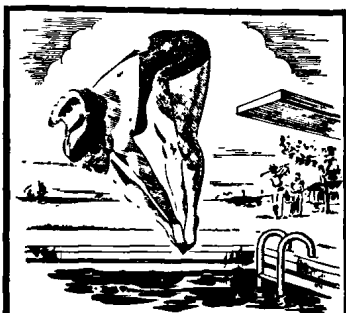
Ocuparse de la alimentación del atleta —o mejor dicho alimentación y trabajo físico no utilitario, digamos así, para estar más dentro del concepto que explicaremos de inmediato—, podrá parecer que es entrar en un dominio limitado y cuyo interés sólo alcanza a muy pocos. Nada más equivocado. Atletismo, deporte, gimnástica, son términos que representan en última instancia y desde un punto de vista fisiológico, esfuerzo físico o muscular. En el terreno biológico lo mismo da que un hombre empuñe una raqueta de tenis, que un martillo, en ambos casos el organismo está forzosamente sometido a una existencia fisiológica especial que difiere sólo y en sentido estricto, en su finalidad.

DEPORTE Y TRABAJO

El estudio, pues, de las condiciones que regulan el esfuerzo físico deportivo o gimnástico, representa estudiar desde más de un ángulo las condiciones semejantes que regulan el esfuerzo físico por trabajo. Un progreso en el conocimiento del primer caso, podrá ser aplicado la más de las veces con provecho, en el segundo. Lusk en su famosa obra sobre la nutrición transcribe los siguientes párafos, debidos a A. V. Hill: "La práctica del atletismo es a la vez una ciencia y un arte; y como el arte y la ciencia son los medios más potentes de reunir a los hombres en el mundo de la competición industrial, los deportes y el atletismo, estimulando a los hombres a la rivalidad amistosa, pueden ayudar a impedir la angustia que resulta de luchas menos pacíficas. Si por lo tanto la fisiología puede ayudar en el desarrollo del atletismo como una ciencia y un arte, creemos que merecerá el favor de la humanidad. Como en todas estas cosas, no

obstante, la recompensa será recíproca. En los datos de las crónicas atléticas tenemos una clara fuente de información, aprovechable en el estudio fisiológico. Aparte de su utilidad, sin embargo, el estudio es entretenido. La mayoría de las personas se interesan, de cualquier modo, en Inglaterra y América, por algún tipo de deportes. Si se lo hiciera encontrar aún más interesante, como yo lo he hallado, por medio de la consideración científica de las cosas que todo deportista conoce, entonces, ese nuevo interés, sería su mejor apoyo".

El prof. Escudero, por otra parte, en una serie de artículos publicados en el año 1933 y que merecieron amplia difusión, hizo entonces una comparación muy gráfica para destacar la importancia de la alimentación en este terreno: "Los deportistas son al trabajo corriente —decía— lo que las máquinas de carrera a los automóviles de uso diario; estos últimos deben todos

Todos los del Sud
prefieren
prendas Sport

Sport Club
SPORT

Avda. MONTES DE OCA 956

T. E. 21-1123

sus adelantos a las enseñanzas deducidas de las pruebas de velocidad y resistencia". "No puede decirse lo mismo —añadía— de los deportistas y trabajadores, porque se ha estudiado con más atención la alimentación de la máquina que la del hombre; pero se está en el camino de hacerlo".

EN GRECIA: ALIMENTOS ESPECIALES PARA GLADIADORES

No obstante el interés indudable, no sólo teórico sino sobre todo práctico, la alimentación en relación con el esfuerzo físico, de índole atlético o deportivo, ha merecido hasta ahora poca consideración de los especialistas, no habiendo podido ser todavía reglamentada de manera científica como se lamentan fundadamente Schroeder y Chailley-Bert. "El empirismo más extravagante ha reglado siempre el régimen de los atletas". Sin embargo, desde muy antiguo se le consideraba como cosa muy importante para el éxito en la realización de una determinada prueba o competencia. En su tiempo Galeno, a quien se solía llamar el "médico de los atletas" hacía hincapie sobre lo que se debía comer o no en tales circunstancias. Recomendaba con énfasis una preparación especial a base de cebada conocida por "sagina gla-

diatoria" y otra de naturaleza parecida, algo así como pan, "el colifio", ponderado este último por hacer potentes los músculos. Entre el mismo pueblo griego había entonces creencias curiosas; así por ejemplo, se decía que comiendo corazón de león o médulas de animales salvajes, se conseguía aumentar en forma notable el coraje y la agilidad y que el hígado de algunos animales consumido crudo o cocido de modo especial, contribuía a mejorar realmente la salud, facilitando la expulsión de los humores dañinos.

BURDOS ERRORES ALIMENTICIOS DE LOS ATLETAS

Sin embargo, a pesar del largo tiempo transcurrido desde entonces, se ha mantenido en la práctica una lamentable desidia. "Para vencer el record no basta el entrenamiento, es necesario además —dice Beccali— la alimentación adecuada". ¿Y cómo se gobiernan nuestros atletas o deportistas en este terreno? Nada hay más caótico. Cada cual persevera por regla en la consecución de regímenes familiares, con mucha frecuencia erróneos y sobre todo inadecuados a finalidad del esfuerzo a que debe someterse el organismo de un deportista. Por otra parte, si alguna regla se halla por ahí difundida en alguna publicación, mejor intencionada que conveniente, esa regla constituye la mayoría de las veces la generalización de un principio que pudo haber sido útil a alguien en una situación particular, pero que de ninguna manera debe extenderse como premisa colectiva.

A nosotros nos ha sido dable observar las cosas más absurdas en los regímenes alimenticios de algunos deportistas cuyo éxito podría decirse que había sido logrado, a pesar del régimen. Naturalmente que de la perpetuación de estos errores, sólo puede culparse en nuestro medio, a la falta

de verdaderos técnicos, con la suficiente competencia y autoridad como para imponer las nuevas normas y corregir las equivocadas.

UNA "MODA" ALIMENTICIA PARA DEPORTISTAS

Hasta ahora las cosas se han desarrollado poco más o menos así: Un competidor por lo general orgánicamente bien dotado, obtiene éxito en una actividad física —gimnástica, atlética o deportiva—. De inmediato se divulga a todos los vientos los diferentes portamentos de la vida de ese hombre, más con un interés sensacional de fácil éxito periodístico, que de ofrecer un ejemplo o una enseñanza. Si como suele ocurrir "el campeón" dice ser aficionado a tal alimento o preparación alimenticia, no falta algún espíritu simplista que relaciona tal hecho con el buen resultado deportivo conquistado por aquél, y lo preconiza de inmediato como el "secreto" del triunfo. "He aquí instalada una moda alimenticia para "atletas".

Hubo un tiempo en que habían trascendido al público trabajos científicos sobre la importancia de la "glucosa"

en el funcionamiento íntimo del músculo, y como una consecuencia no fué posible observar como se hacía uso y abuso de dulces y caramelos. En algunos lugares de entrenamiento no faltaba quien llevara los bolsillos llenos de golosinas para "ayudar" al triunfo de sus simpatizantes, y éstos por supuesto no resistían a la tentación y sobrecargaban así su aparato digestivo de un modo inconveniente.

La lista de ejemplos y casos concretos que podíamos dar sería en verdad demasiado larga para ser ubicada dentro del marco, forzosamente limitado, de este artículo. Sin razones científicas valederas se ve seguir regímenes vegetarianos estrictos —lo que no es frecuente en nuestro medio— y los cuales son por regla general incompletos, o regímenes cárneos abusivos o como nos ha sido dable comprobar, unilateralizados en el consumo preferente de un solo alimento. En un caso en que fuimos consultados por carta, se trataba de un joven que iniciándose en las prácticas deportivas y queriendo abreviar el camino de la victoria, se había sometido a un régimen constituido principalmente por ocho huevos dia-

PIELES

MODELOS

FINAS

REFORMAS

PELETERIA "PAPAZIAN"

SUIPACHA 942

T. E. 32-0705

Buenos Aires

rios (1) siguiendo quizá el consejo de un "pseudo entrenador", — la ignorancia de los cuales marcha por lo común paralela con su jactancia— y eso que había sufrido con anterioridad de una urticaria mortificante. .

"Supongamos que el aspirante a campeón —comenta el Dr. Mantovani, de Milán— posea todos los requisitos físicos y psíquicos para comenzar a escalar los primeros peldaños de la escalera que lo conducirá a unguir la corona concedida a los vencedores, emdiatoria" y otra de naturaleza parecipezará entonces e ladiestramiento de la manera considerada mejor por su "entrenador" en plena armonía con las directivas que le habrán sido dadas por el "médico deportivo", cuidará escrupulosamente el dosaje perfecto y progresivo de los diferentes ejercicios, su duración, su modalidad, la época mejor, y así por consiguiente, pero todo eso podrá ser insuficiente si no sigue un régimen alimenticio apropiado".

LA ALIMENTACION DE LOS CABALLOS DE CARRERA

Aun cuando a veces pueda resultar artificioso traer a colación cómo se procede en cabañas y establos para el cuidado del ganado, la evidencia de los hechos que de ello se deriva resulta tan concluyente, que es imposible pasarlos por alto.

El observador menos advertido sabrá comprobado con cuánto cuidado vigilan los ganaderos la alimentación de sus animales. Pero para ser más concretos dirijamos nuestra atención a los "studs" de caballos de carrera, ya que estos animales son vigilados y entrenados para cumplir también records de carácter deportivo. Aparte de la regulación paulatina del esfuerzo físico, de la diferente forma y clase de

baños que se les prodiga, del cuidado de su vivienda que debe reunir condiciones especiales, de las mantas que cubren su cuerpo como verdaderos vestidos, el caballo de carrera está sometido siempre a un régimen alimenticio de características muy particulares. Se concede tal importancia a la influencia de la diferente clase de alimentos que utilizan estos animales sobre su rendimiento físico, que se suele con frecuencia relacionar el éxito de un "entrenador", con su habilidad y ciencia para administrar los regímenes cualitativa y cuantitativamente convenientes.

"La posibilidad de hacer prevalecer, por una alimentación especial tales o cuales aptitudes, de modificar el temperamento de un caballo (de acrecentar su vigor, de sostener las fuerzas de un animal entrenado, justifican la práctica de los regímenes alimenticios", arguye Fournier, en un interesantísimo libro sobre el rendimiento del motor equino de carrera, lleno de curiosas y atinadas observaciones de orden fisiológico que resultan profundamente interesante para quienes como el autor de este artículo, aprecian el deporte hípico, haciendo absoluta prescindencia de su faz de juego de azar, que por desgracia marcha tan unida a la otra.

Suele acontecer con frecuencia que un caballo considerado mediocre, modifica rápidamente su actuación al sistema de la vida animal, músculos, corazón y cerebro en su unidad vital. cambiar de entrenador. La explicación de esto se halla por lo general en la modificación del régimen, que trae aparejado tal cambio.

No nos cuesta trabajo afirmar por lo que hemos visto y vivido, que se alimenta por lo general con criterio más científico un caballo de carrera que un atleta.

¡ Recuestese y Descanse !

La orden de "¡Despiértese y viva!" suena como una llamada de atención para acionar; pero también anuncia una gran cosa: que la energía está allí para ser despertada. Y el suministro de la energía es precisamente la parte oscura del asunto.

Cuando se da la ocasión, está muy bien emplear todo lo que Ud. tiene, pero ¿cuánto tiene Ud.? Puede ser más de lo que supone, o menos de lo que se da cuenta. La clase de motor que tiene en su interior determina la posibilidad de su usina de energías. Ud. no lo puede cambiar por una mejor, así como tampoco puede cambiar su corazón o sus pulmones.

El consejo sabio para muchas personas y en ciertas situaciones sería: "¡Recuéstese y descanse!". Los sanatorios están repletos de personas llenas de vida que se han excedido en sus cálculos de energía; otras hay tan inmunizadas a la fatiga, que aun actuando velozmente pueden soportar excesivos gastos de energía.

A LA CONQUISTA DE LA SUPREMACIA FUNCIONAL DEL ORGANISMO

¿Si es importante en síntesis la alimentación en el hombre sano en condiciones normales, no es lógico pensar que debe extremarse la selección del régimen apropiado en el hombre que está dispuesto a colocarse en condiciones de óptimo rendimiento funcional, cual es el caso del atleta?

Es necesario pues, abocarse a considerar en forma amplia el problema que acabamos de plantear. El atañe directamente a una parte importante de nuestra juventud que busca en el estadio o en el campo deportivo, la

UN DEPOSITO ELASTICO

Cómo proveerse de energía sabiamente, es un asunto de importancia para todo el mundo; lo primero que Ud. debe tener en cuenta es averiguar qué grado de energía posee. La mayoría no es ni pobre ni plétórico de energía; tiene más o menos lo común, una dosis normal. Al contrario de una cuenta de banco, la energía es un depósito elástico; se agranda y se achica. Es una buena política conocer la capacidad de su usina de energías y cómo hacerla funcionar. Existe un gran consuelo: de todas las máquinas, la humana es la única cuyo desgaste depende de la manera cómo se la haga funcionar. Hágala andar bien, y vivirá bien. Todo lo que se refiere a la ley de la energía se manifiesta en ciclos. La vida es una serie de ritmos. El ciclo de la energía presenta tres fases: energía, fatiga y descanso. Una persona se levanta y va al trabajo; se cansa, descansa y se recupera, más tarde duerme, y empieza de nuevo.

forma de acrecentar su vigor físico y psíquico es decir, de aumentar la salud en el sentido más amplio del vocablo. "Cada uno, un atleta", pero entendiendo con ello según el concepto del sabio médico constitucionalista Pende, la expresión perfecta y armónica de la supremacía funcional de todo el gran sistema de la vida animal, músculos, corazón y cerebro en su unidad vital.

Dejamos, en fin, enunciadas las proyecciones de este asunto de tan trascendente interés, la alimentación y el esfuerzo físico. En nuestro próximo artículo continuando con el tema, nos referiremos a la máquina humana, su trabajo, y el "combustible" vital. *

Una vez que el laboratorio bioquímico interno ha comenzado a andar sigue incesantemente de la primera respiración a la última; los ruidos pulmonares, el latido del corazón, y las secreciones glandulares siguen continuamente, disminuyendo un poco durante el sueño.

No se cansan, porque sus períodos de descanso están previstos en sus ritmos naturales. El sistema nervioso, gloria y pesar de los hombres, se cansa extremadamente, y su recuperación, junto con la restauración por la comida, establece el programa humano y animal.

El descanso en cama, y la comida es vida en su mínima expresión. El día de reposo es una institución humana; la prolongada condición inconsciente de dormir es decreto natural. Ud. puede vivir activamente por cortos lapsos a al vez. Pare, descanse y recobre, o Ud. sufrirá. Una continua acción todo el día y toda la noche, año tras año, un mundo sin descanso está más allá de nuestra imaginación.

TURNOS DE RELEVO

Aun las plantas de la tierra tienen su tiempo activo en primavera y su descanso en invierno. La invernación es otra solución peculiar de la actividad torpédica del ciclo nosotros podemos alegrarnos de que no estemos sujetos a ella. Si estuviéramos todos obligados a guardar cama en el invierno, sería beneficioso para la civilización continuar con esa intensa actividad. En cambio, tomamos las pieles de los animales, inventamos calefacción central y seguimos adelante a todo vapor durante el año.

Un buen descanso de noche, un desayuno o a la mañana, y salimos a realizar el trabajo diario. Los músculos ejecutan las separaciones pero detrás de éstos el trabajador real es el sistema nervioso. Este gana el salario que ali-

menta el estómago. El sistema nervioso requiere frecuentes turnos de relevos, períodos de descanso y una prolongada e inconsciente siesta.

A Ud. puede no gustarle este decreto de la naturaleza. A los niños no les gusta ir a la cama mientras haya algún entretenimiento que los mantenga despiertos; los jóvenes convertirían la noche en día y todavía estarían de pie para el trabajo. Pero la naturaleza dice "No". Parece ser terriblemente ineficaz tener que desperdiciar tantas horas preciosas en un dulce estupor. Si Ud. llega a vivir 70 años, habrá disipado un total de más de 20 años durmiendo, solamente que distribuidos en diferentes espacios de tiempo.

La fatiga es el elemento principal de la máquina. Las personas cansadas son infelices, y no producen. La amenaza de fatiga es tan grande como la del hombre o de la guerra. La fatiga es una señal que surge de la ley de la vida animal, que requiere la alternación de actividad y descanso.

Existen seres diurnos: día activo y descanso durante la noche; y seres nocturnos: noche activa y descanso durante el día. Estimulado por sus mismas inventivas, el hombre aspira a ser ambas cosas. Los pájaros se recogen al crepúsculo, descansan y se guarecen, y comienzan su actividad con el alba. Cuando más complicado y poderoso es el organismo en la escala animal, más imperativo es el descanso y más devastadora es la fatiga.

LA MAQUINA SE CANSAS

El cansancio complicado es una de las muchas tendencias del ser humano. La máquina viviente se cansa y debe tomarse tiempo para arreglarse ella misma ya que esta hazaña aparentemente imposible, es lo que real y diariamente hace. ¿Qué lo hace sentirse cansado a uno? Gastar energías, ir a cualquier lado, hacer cosas, pensar y preocuparse por ellas. El trabajo

pesado se efectúa con los grandes músculos, y el trabajo liviano, delicado, con músculos más pequeños. Ejecutar durante demasiado tiempo, cualquiera de los dos produce fatiga.

El combustible para el trabajo muscular es el glicógeno, sustancia química producida en los músculos y acumulada en el hígado como en un tanque de reserva; el material deriva de la corriente sanguínea. Para prevenir que la máquina ande muy débil de carburante y llegue a agotar el tanque del hígado, el consumo de glicógeno durante el trabajo, deposita dos productos: dióxido carbónico y ácido láctica, los cuales actúan como frenos y obstaculizan el trabajo; normalmente son eliminados por varias vías de excreción. El exceso de estos venenos de la fatiga puede producir cansancio y colapso.

LA NEURASTENIA

A menudo aprendemos más de la enfermedad que la salud. Es cuando la máquina energética se rompe que dependemos de la buena realización de su trabajo. Un ejemplo drástico es la extraña y penosa enfermedad llamada neurastenia. Requiere genio clínico reconocer que este extraño conjunto de síntomas deriva de la fatiga. El autor del término es el Dr. George M. Beard, de New York, quien despertó su generación a la realidad de "Nerviosidad en América" y habló de ella como "el desorden nervioso más frecuente, más interesante y más descuidado en tiempos modernos".

Una neurosis es el nombre con el cual se clasifica un desorden del sistema nervioso. Neurastenia es una "neurosis-fatiga". Los síntomas de la neurastenia demuestran la gran influencia del estado del sistema energético en la condición general del cuerpo y mente. Porque la persona neurastenia no está meramente cansada; su podeci-

miento es manifiesta. Tiene un sin fin de males en cada órgano de su cuerpo. Uno sospecha que la neurastenia fué ideada por un diablo con una educación neurológica.

"ESTOY ALGO CANSADO"...

El sistema de la fatiga es una especie de plexo solar; cuando uno está herido ahí, lo siente en cualquier lado. Para empezar, hiere al hombre emocional, llenándole la cabeza y el corazón de miedos enfermizos. Los miedos crecen fuertes mientras que las energías crecen débiles.

Un sistema nervioso descansado es valiente, listo para hacer frente a cualquier cosa; un sistema nervioso cansado es vacilante, temeroso, deprimido y débil. Un sistema nervioso cansado gime tristemente, sin la alegría de vivir. La fatiga crónica hace de cada esfuerzo un tormento.

Y hay otras y más sutiles maneras en las cuales la fatiga induce toda clase de curiosas sensaciones. Cuán a menudo en contestación a la pregunta: "¿Qué es lo que le sucede a Ud.?", uno oye: "Oh, nada, estoy algo cansado". Ese "algo cansado" es una larga historia.

Los efectos de la fatiga en el hombre intelectual son conocidos. Cuando está cansado, no puede prestar atención al trabajo que tiene entre manos; la página impresa no le aporta ningún significado; las palabras exactas no las hallará cuando escriba o hable, y no puede seguir la conversación.

Igualmente no puede hacer decisiones, juzgar las cosas como sabio o tontamente o determinar si decir "sí" o "no". Es siempre un buen consejo, si se está inquieto o inseguro, descansar y empuñar el problema con una mente despejada. La neurastenia es una fatiga más mental que física. Citaremos algunos casos para que Ud. vea lo que puede hacer con su organismo.

ALGUNOS EJEMPLOS

Un hombre de mucho talento, Nathaniel Shaler, distinguido geólogo de Harvard de la generación pasada, se hallaba en un almuerzo ofrecido en su honor, y yo estaba sentado cerca de él. De repente, noté que su cara asumía una rígida y agonizante expresión. Un momento después, reanudando su almuerzo, dijo: "Solamente he tenido uno de mis ataques. Los he tenido por años, y aunque soy pobre, daría mil dólares por ahorrarme uno de estos momentos de agonía". La sensación puede ser descripta como una agitación cerebral, acompañada por una confusión y una sensación intensa y penosa.

Existe un suceso vivido por un oficial del ejército vivido por un oficial de la guerra mundial, físicamente intacto, pero vencido por su neurastenia; era un temeroso paquete de miedos vagos. Al llegar a Washington, apenas pudo solicitar sus papeles de dimisión. Encerrado en su oficina del Ministerio de Guerra, lloró como un chico y con verdadero terror pensando que tendría que ir en tren o hacer cualquier otra de las decisiones ordinarias del día. Sin embargo, poseía decoraciones por distinguido valor en su uniforme. Requirió dos años de vida aislada en un clima tropical para recobrar sus nervios destrozados, destrozados

por la fatiga, no por las bombas. La guerra fué la causa, o lo que hizo aparecer su neurastenia.

Típico es el caso de un bibliotecario que quedaba exhausto por cada esfuerzo que tenía que hacer; era un inválido mental dependiendo de otros para cada necesidad. Víctima de una repentina sensación de debilidad y de una catástrofe amenazante, tragaba rápidamente un huevo crudo que siempre llevaba consigo para disipar esta sensación. Preciso cinco años de sabio entrenamiento hecho por un experto en neurastenia, para recuperar su normal actividad. Un psicólogo muy conocido, que por cerca de una docena de años tan pronto caía como salía de su enfermedad, vivió una existencia retirada en una granja; luego finalmente, volviendo a su profesorado, aunque no en toda su actividad, escribió libros, incluyendo uno sobre la psicología de relajación.

10 AÑOS MAS JOVENES

Hay miles de estas historia. Una colección de biografías de personas neurasténicas haría uno de un festín un velorio, si no fuera porque la mayoría de ellas terminan felizmente. No los bosques, pero sí las ciudades y capitales están llenas de víctimas de la fatiga, y el afortunado que está inmune a ella, no puede entender todo el padecimiento que acarrea.

El Dr. Beard anticipó la necesidad de una clínica de la fatiga. Fué un astuto observador en el tiempo en que pocos prestaban seria atención a los "nervios". Ofreció un consuelo; a saber, que "aquellos que han tenido una larga batalla con sus sensaciones mórbidas, que han sido quizá incapacitados, paralizados, exilados por incapacidad neurasténica, parecen diez años más jóvenes que sus vigorosos amigos".

Teniendo en cuenta esta ventaja, parece algo así como injusto que sean

"ANTEX ARGENTINA"

EDUARDO ATAMIAN

POPLINES

Larrea 667 — T. E. 48-5699

hombres la mayoría de los neurasténicos. Pero en esta época, con tantas mujeres en ocupaciones competidoras, la neurastenia entre ellas está en aumento. Se ha dicho que el filósofo Bergson sostuvo que una buena parte del importante trabajo del mundo ha sido hecho por neurasténicos. Ciertamente el Registro Neurasténico incluiría, junto con ciudadanos valiosos, mediocres y derrotados, una larga lista de distinguidos nombres.

Mientras que afortunadamente la gran mayoría de los hombres y mujeres no experimentan fatiga neurasténica, conocen la agobiadora condición que es la primera etapa en la declinación. Los ideales de nuestro tiempo, nuestras vidas aceleradas y en montón, la velocidad y el desgaste, todo esto hace esforzarse demasiado. Insistimos en dirigir nuestros sistemas nerviosos como si fueran automóviles: el peatón está casi extinguido.

NO HAY QUE ALARMARSE

Aun siendo real el riesgo de una super-fatiga, no debe asustar hasta llegar al punto de evitar todo uso de las propias fuerzas. Como Williams James afirmó en "Las Energías de los Hombres" muchos de nosotros vivimos a más bajo nivel de acción que el que podríamos alcanzar.

Hay fuertes tendencias en la naturaleza humana que trabajan contra su realización. La más simple es la pereza; una forma más sutil de ella es la inercia y el hábito de la haraganería, y lo que es más serio, carecer de ambición y poseer una sensación de inferioridad. Despertar las energías dormidas es de vital importancia; pero no signi-

fica quedarse satisfecho con ésto en todas las ocasiones.

Es un principio de la Naturaleza que todos los órganos, mental y físicamente, requieren vigorización para mantener fuerza y salud. Los músculos largamente privados de sus estímulos nerviosos se atrofiarán. La urgencia de dar energía debe ser mantenida vigorosa, aunque reconociendo los riesgos de esforzarse demasiado.

Para citar a James: "El rápido curso de la existencia, el número de decisiones en una hora, la smuchas cosas que hay que tener en cuenta, en la vida de un hombre o mujer de ciudad, ocupados, le parece monstruoso al hermano del campo. Le parece imposible que podamos vivir de esta manera. Un día en una gran capital lo llena de terror. El peligro y el ruido son para él como un permanente temblor de tierra. Pero establezcámoslo en la ciudad, y en un año o dos habrá vencido su terror. Vibrará con los ritmos de la ciudad y si llega a tener éxito en su vocación, cualquiera que ésta sea, encontrará un placer en el apuro y en el esfuerzo mental, guardará el paso tan bien como cualquiera de nosotros, y producirá en una semana lo que hacía en 10 en el campo".

El problema para cada uno de nosotros, con la escrupulosa consideración de la naturaleza de nuestra usina de energías, es encontrar el mejor equilibrio de vigorización y descanso; esto es más que la más grande hazaña, o lo que más puede uno hacer; es lo óptimo, lo mejor que uno puede hacer. La mejor de las recompensas es la alegría y satisfacción en la propia tarea, trabajando con voluntad y con optimismo.

LEA Y DIFUNDA "NAVASART"

LA EDUCACION REQUIERE FIRMEZA

Los padres y los que tienen niños a educar desean, más que nada, informaciones y soluciones prácticas para los problemas concretos que su tarea les presenta cada día. Pero aunque sea más que una vez al año, acaso sea útil más aún, necesario, hacer una síntesis de todas las normas; o mejor dicho, tratar de expresar el espíritu que ha de presidir toda norma, todo cuidado, y toda la educación del niño. No fuera a suceder que los árboles nos impidieran ver el bosque, como suele decirse, y perdiéramos de vista la totalidad y los más importantes. Tratar de abarcar el paisaje de un golpe de vista sirve para mejorar la orientación del caminante.

En educación, como en todo, hay objetivos esenciales y otros accesorios, cosas que hay que conseguir a toda costa y otras que hay que procurar obtener. La realidad nos enseña que no existe siempre la posibilidad de obtener el cien por cien de lo deseable y cuando nos vemos obligados a renunciar a algo, importa mucho que sepamos discernir bien, para no renunciar a lo mejor.

Recordemos cuáles son estos fines esenciales que todo padre³ toda madre, todo maestro, se propone o debe proponerse.

De tan sabidas se olvidan a menudo: hacer hombres y mujeres sanos de cuerpo y alma, útiles a sí mismo y a los demás, inclinados a ser felices y a hacer felices a los que los rodean, y en fin, eficientes a su vida en trabajo, honrados, pero no cándidos, respetuosos ante los valores de orden superior.

Todo el mundo estará de acuerdo que éstos son los objetivos que no deben perderse de vista en la labor educativa. Pero el caso es que sumergidos en los mil problemas diarios de orden económico, personal, y aún educativo, con frecuencia lo accesorio hace olvidar lo fundamental. Vamos a poner ejemplos concretos.

Todos los que tienen niños bajo su responsabilidad, exigen de ellos obediencia, y no hay duda alguna que sin la obediencia toda la obra educativa se hace impracticable. Pero sería un grave error que porque un niño sea desobediente unas veces, y obediente otras, no logremos hacer de él un hombre de provecho de acuerdo con los fines apuntadas. La obediencia en realidad, no es un fin sino un medio, y como tal tiene un valor relativo. Obedecer puede estar bien, pero también puede estar mal. Saber desobedecer a ciertas demandas puede significar carácter propio, saber defenderse. Por otra parte, conferir excesiva importancia a un acto de desobediencia puede dar lugar a situaciones violentas, que a su vez engendran distanciamientos, porque interrumpen la corriente de afecto indispensable para continuar la tarea educativa. Quien se empeña en hacer sentir el peso de la autoridad por medio de la fuerza, puede obtener una obediencia aparente, pero no efectiva o sea sin asentimiento interior.

No nos duele insistir en este punto, porque lo consideramos fundamental. De todas las cosas, la que ha de tener más presente el padre, la madre o el

maestro, es sin duda el evitar todo cuanto conduce a la tirantez, a la frialdad o al rencor; porque estos estados, lo mismo si es el niño, que si es el adulto, o ambos quienes los padecen, sacan al educador del "campo de juego". Sin corriente de afecto no hay manera de ejercer una influencia positiva en nadie, y menos en los jóvenes.

Lo que importa pues, no es tanto lo ocurrido como lo que está por ocurrir en el juego de las relaciones entre educador y educando. Lo que más interesa es el futuro, el presente menos, el pasado nada. ¡Quien no ha cometido en su infancia y juventud locuras y desatinos! Es lo normal. Más que los hechos concretos de significación muy relativa, lo que interesa es la formación lenta y progresiva de la persona.

Junto con esta elasticidad, la educación requiere firmeza para no perder terreno. Si se da un paso atrás, es para dar dos hacia adelante. Frente a conductas poco honestas, frente a la tendencia a la malicie o a la mentira, hay que reaccionar severamente. Perdonar no es lo mismo que aceptar. Por severidad entendemos desaprobación, y decisión para tomar las medidas que corresponda, aunque sin precipitaciones. Antes que juzgar hay que tomarse el tiempo preciso para comprender, pero una vez comprendida la falta, hay que hacer sentir el dolor que nos causa, y ser consecuentes hasta crear en el niño o joven el deseo de reparar el daño y de mejorar.

Ahora bien, para corregir errores grandes o chicos, hay que saber que más de sacarlos a relucir con insistencia, se debe elogiar todo esfuerzo para desprenderse de ellos. Todos, chicos o grandes, tenemos necesidad de estima y consideración, por esto se ha dicho que el elogio obra milagros. Ante un niño con una conducta re-

probable, hay que buscar o mucho de probable existente en su comportamiento o habilidades, y demostrarle nuestro aprecio por ellas, sin temor a exagerar un poco la nota.

Para obtener de él el esfuerzo necesario y que reconozca lo malo que hace y presionarle para que se enmiende, precisa que por nuestra parte reconozcamos lo bueno. Apoyándonos en lo positivo, ampliado sus bases, podremos ayudar a levantar el espíritu que desfallece y tropieza, y entonces no será difícil injertar en él nuevos intereses de categoría superior que contribuirán a sacarlo a flote.

Si por ejemplo, un muchacho o muchacha tiene tendencia a deformar la realidad, a contestar con impertinencias, y a una serie de otras cosas negativas, pero descubrimos en él un corazón sensible o una aptitud para el dibujo, no dejemos de alimentar estas llamitas. Este o aquel punto luminoso nos servirán para llevar la luz hasta donde antes no lo había.

Otro punto capital es saber respetar las características especiales de las personalidades en formación y las etapas de su desarrollo. Se ha dicho que "no hay que pedir peras al olmo" y también "serás lo que debes ser y, si no, no serás nada". Estas tendencias tienen un gran fondo de verdad, y en educación una interpretación bien clara. Hay cosas que se deben exigir; en cambio, en otras cabe a lo sumo desear. Se debe exigir la honradez, pero no se tenga vocación para la música o que se aborrezca el fútbol. Aquí es oportuno decir: "quien todo lo quiere todo lo pierde". Es lógico que los padres deseen que sus hijos reúnan todas las cualidades, pero no han de dejar de reconocer que esto es una ambición difícilmente alcanzable. Es más: no es nada seguro que los ideales que tienen los padres para el modo de ser de sus hijos y para su futuro sean me-

EL FRACASO DE LOS EXITOS

Paradógico, ¿verdad? Y, sin embargo, cuán cierto...! El éxito, y sobre todo cuando llega en forma fácil, es el más grande enemigo del verdadero triunfo. ¡Desdichado de aquel que imbuído por los halagos de una conquista fácil, entrégase con fruición a un goce falso y considera cumplida con creces su obra! Revela que al dar forma a sus impulsos solo lo llevó el deseo de adquirir una personalidad llamativa.

El ideal —que es donde debemos situar el triunfo— es una meta fija y obsesiva. Hacia ella marcharemos ansiosos de luchas que amplíen, magnificándolo, el horizonte. Buscaremos en ese andar infatigable, una constante superación que desearemos para todos, pero que insistiremos en hallarla en nosotros mismos.

Sabido es que hay un momento en que las fuerzas flaquean, en que el alma humana, desfalleciente ya, se retuerce como la llama en una dolorosa ansia de perdurar. Sobrepongámonos a la momentánea debilidad, al accidental fracaso. Habremos logrado, entonces, descubrir la verdadera ruta. Permítasenos asegurar que hay un “éxito de los fracasos”. Quien sabe reaccionar a cada traspies; quien de bruce en el camino incorpórase con renovadas energías, indomable en su propósito de avanzar; en cada escollo, en cada valla, recoge un pedazo de verdadero triunfo. Que esa es la misión del HOMBRE: luchar constantemente por una constante superación.

En cambio, pequeñez de sentimiento, carencia de ideales, falta de ansias de perfeccionamiento y solo un gran bagaje de VANIDAD es el patrimonio de quienes consideran logrado el EXITO.

jores que los que tienen o van a tener éstos por su cuenta. Hay que dejarles un gran margen de libertad para todo aquello discutible y respetable, en especial en lo que se refiere a la elección de carrera u oficio.

Es posible que no hayamos acertado a enumerar todo lo esencial, y ni que decir tiene que no hemos tratado de citar todo lo accesorio. Quisiéramos sin embargo, haber logrado meditar a los lectores sobre la importancia de esta distinción. Conviene de vez en cuando, reflexionar sobre lo que uno

Dr. ANTRANIK EURNEKIAN

**MEDICO - ESPECIALISTA
EN NERVIOSAS**

**Atiende todos los días de 16 a 19 hs.
Arenales 2100 T.E. 84-6746**

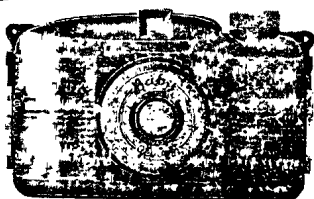
ha hecho, sobre lo que uno hace y lo que está por hacer, para no desviarse demasiado de la línea que su juicio sereno se ha trazado.

Raffi Mirakian.

Roy Junior ★ ★ Baby

**La cámara
super
económica**

Que permite tomar
16 fotos 4 1/2 x 6, con
un rollo común 6-20

AL PRECIO DE UNA SIMPLE!
CAMARA DE CAJON!

Alberto A. Tritsmans, Director-Gerente General

GEVAERT ARGENTINA S. A. de Productos Fotográficos
Bmó. MITRE 1906 - T. E. 48 - 9011 — BUENOS AIRES

ԲՈՎԱՆԴԱԿՈՒԹԻՒՆ

"Հայկական Քաղաքականութիւն"	ԽՄԲԱԳՐԱԿԱՆ	1
Անանուն վատութիւն մը	ԱՐՄԵՆԻԱ	4
Տպաւորութիւններ մեր օտախէն	ԱՅՏԵԼՈՒ	6
Արիներու բանակումի փակման հանդէսը		10
Վասն Հայագիտութեան զարգացման Ամերիկայի մէջ	Յ. ԳԱՍՊԱՐԵԱՆ	15
Լ. Մ. Ղ. Մ. ական շարժում		19
Senda Espiritual	EDITORIAL	21
La técnica del "Lawn-Tennis"		22
La colonia de vacaciones de la U. G. A.		26
Alimentación del atleta		28
¡Recuéstese y Descanse!		32
Educación requiere firmeza		37

REGISTRO NACIONAL DE LA PROPIEDAD INTELECTUAL N° 490017

« NAVASART »

REVISTA MENSUAL

ORGANO DE LA UNION
GENERAL ARMENIA DE
CULTURA FISICA

GALERIA GRAL. GUEMES

FLORIDA 165 Piso 6º

T. E. 30 - 7194

SUSCRIPCION

Ejemplar suelto 3.— Pesos

Anual 32.— Pesos

Exterior 3.— Dolares

AÑO 3, N° 33

FEBRERO 1956

BUENOS AIRES

ALFOMBRAS

SPARTA ATLANTIDA S. A.

INDUSTRIAL Y COMERCIAL

CORREO
ARGENTINO
CENTRAL (B)

FRANQUEO PAGADO

Concesión N° 5952

TARIFA REDUCIDA

Concesión N° 5431